

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божа на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»

(Рим. 1:16)

№3 (162)
БЕРЕЗЕНЬ
2018 РОКУ

ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ЄВАНГЕЛЬСЬКИХ СПІЛЬНОТ ДІСТАЛИ ПОТУЖНИЙ ІМПУЛЬС

У приміщенні церкви ХВС «Благодать» у Софіївській Борщагівці відбувся підсумковий форум «Рух Реформації продовжується», у рамках якого оргкомітет з відзначення в Україні 500-річчя Реформації зібрав представників усіх протестантських спільнот з усіх регіонів України.

Голова оргкомітету з відзначення в Україні 500-річчя Реформації та співолова спеціального урядового комітету народний депутат України Павло Унгурян виступив з доповіддю, в якій змалював реалії сучасного релігійного життя в Україні та перспективи розвитку євангельських спільнот, наголосивши, що вони дістали потужний організаційний та духовний імпульс для поширення своєї місії у рамках урочистостей, що відбувалися 2017 року.

Далі слово надали державним та науковим діячам, які доклали особливих зусиль у рамках відзначення 500-річчя Реформації: раднику Президента України Юрію Богущу, заступнику Міністра молоді та спорту України Олександрі Яремі, відомим релігієзнавцям, співробітникам Відділення релігієзнавства Інституту філософії НАН України Анатолію

Колодному, Людмилі Филипович і Петру Яроцькому та знаним богословам, які презентують модерну точку зору євангельської спільноти України, — Михайлу Черенкову і Максиму Балаклицькому.

Міністерство культури України представив директор Департаменту у справах релігій та національностей Андрій Юраш. У своєму виступі він підкреслив унікальність минулорічних святкувань в сенсі того, що мало яка країна Європи може продемонструвати такий рівень вшанування унікального ювілею, що змінив обличчя цілого континенту.

До зібрання з молитовними побажаннями звернулися головуючий в Раді євангельських протестантських Церков України, старший єпископ Союзу вільних церков ХЄВ України Василь Райчинець та голова Всеукраїнського союзу євангельських християн-баптистів Валерій Антонюк.

Після завершення пленарних засідань робота форуму відбувалася у десяти тематичних секціях та 24 секціях, утворених за регіональними принципом.

mincult.kmu.gov.ua

ДЯКУЙМО ЗА БІБЛІЮ

«Тож віра від слухання, а слухання через Слово Христове» (Рим. 10:17).

Біблія звільняє від гріха: «... І пізнаєте правду, а правда вас вільними зробить!» (Ів. 8:32).

Біблія звільняє від сатани: «А раб Господній не повинен сваритись, але бути привітним до всіх, навчальним, до лиха терплячим, що навчав би противників із лагідністю, чи Бог їм не дасть покаяння, щоб правду пізнати, щоб визволитися від сітки диявола, що він уловив їх для роблення волі своєї» (2 Тим. 2:24-26).

Біблія освячує: «Освятити Ти їх правдою! Твоє слово — то правда» (Ів. 17:17).

Біблія звільняє від тління і розвиває благочестя: «Усе, що потрібне для життя та побожності, подала нам Його Божя сила пізнанням Того, Хто покликав нас славою та чесною. Через них даровані нам цінні та великі обітниця, щоб ними ви стали учасниками Божої Істоти, утікаючи від пожадливого світового тління» (2 Петр. 1:3-4).

Біблія служить любові: «І молюсь я про те, щоб ваша любов примножилася ще більше і більше в пізнанні й усяким дослідженні» (Фил. 1:9); «Ціль же наказу — любов від чистого серця, і доброї сумління, і нелукавої віри» (1 Тим. 1:5).

Біблія спасає: «Уважай на самого себе та на науку, тримайся цього. Бо чинячи так, ти спасеш і самого себе, і тих, хто тебе слухає!» (1 Тим. 4:16); «Тому дня сьогоднішнього вам свідкую, що я чистий від крові всіх, бо я не вхилився об'являти вам усю волю Божу» (Дії 20:26-27); «... І з усякою обманю несправди між тими, хто гине, бо любови правди вони не прийняли, щоб їм спастися» (2 Сол. 2:10).

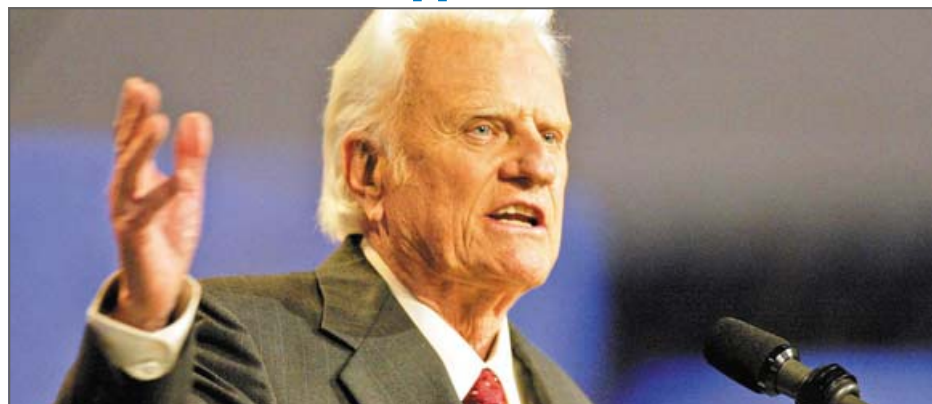
Біблія дарує радість: «Це вам Я говорив, щоб радість Моя була в вас, і щоб повна була ваша радість!» (Ів. 15:11).

Біблія відкриває Господа: «А Господь далі показувався в Шіло, бо Господь явився був у Шіло Самуїлові в слові Господньому» (1 Сам. 3:21).

Біблія — це основа блаженного земного життя і надії на вічність з Богом.

«ЙОГО ГОЛОС ПРОБИВАВСЯ ЧЕРЕЗ «ЗАЛІЗНУ ЗАВІСУ», ЩОБ НАДИХАТИ БРАТІВ ПО ВІРІ»

МИХАЙЛО ПАНОЧКО НАДІСЛАВ СПІВЧУТТЯ РОДИНІ БІЛЛІ ГРЕМА

Від імені Української Церкви Християн Віри Євангельської висловлюємо щире співчуття з приводу відходу у Вічність дорогого багатьом українським християнам брата. Його голос став впізнаваним та відомим для християн у колишньому Радянському Союзі ще на початку 80-х років минулого століття, коли він пробирався через «залізну завісу», щоб підтримати й надихати братів по вірі через радіопередачі — йдеться у листі до родини та співробітників Євангельської асоціації Біллі Грема.

Михайло Паночко також підкреслив, що Біллі Грем був одним із перших християн Заходу, хто прийшов на допомогу віруючим, щоб зібрати

великий урожай душ до Божого Царства, коли імперія воєнничого атеїзму розпалася.

«Ми молимося про Господню втіху для вас, дорогі брати та сестри. Нехай Бог зміцнить вас у вірі та в очікуванні нової зустрічі з батьком, братом та колегою у Небесному Батьківському домі», — зазначив старший єпископ УЦХВС.

Як повідомляли раніше ЗМІ, відомий християнський служитель, євангеліст і телепроповідник Біллі Грем помер 21 лютого 2018 р. у США. За свої 99 років життя він багато зробив для поширення Царства Божого, був духовним наставником американських президентів, його проповіді особисто чули щонайменше 215 мільйонів людей.

КОМІСІЯ ВРЦІРО РОЗРОБИЛА СТРАТЕГІЮ МИРОБУДУВАННЯ В УКРАЇНІ

Комісія Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій з питань соціального служіння розробила Стратегію участі Церков і релігійних організацій у миробудуванні «Україна — наш спільний дім». Питання подальшого впровадження Стратегії стало предметом обговорення під час засідання Секретаріату ВРЦіРО під головуванням єпископа ЗРЦ Олександра Зан-Фабіана, повідомляє Інститут релігійної свободи.

Документ поряд із визначенням наявних суспільних розломів і викликів пропонує низку конкретних цілей і завдань з метою утвердження в Україні суспільного миру на основі трьох головних правил: почути, зрозуміти,

діяти разом.

Така Стратегія стане дороговказом для наступних соціальних проектів, які українські Церкви і релігійні організації можуть здійснювати спільно та окремо, у тому числі на місцевому рівні.

Окрім цього, Секретаріат ВРЦіРО обговорив проблематику застосування статті 161 Кримінального кодексу України проти священнослужителів у ситуаціях, коли вони керуються внутрішніми настановами своєї релігійної організації.

Підставою для дискусії стало повідомлення прокуратури Запорізької області про внесення 11 лютого до Єдиного реєстру досудових розслідувань відомостей за ознаками кримінального правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 161 КК України (порушення рівноправності громадян залежно від їх расової, національної належності, релігійних переконань, інвалідності та за іншими ознаками), відносно окремих представників Запорізької єпархії УПЦ (Московського патріархату), ГО «Союз православний «Радомір» та інших нестворених осіб.

Секретаріат Ради Церков вирішив детальніше вивчити цю ситуацію перед тим, як сформулювати публічну позицію з цієї проблематики.

Представники Церков і релігійних організацій обговорили також стан підготовки до щорічної Всеукраїнської Ходи на захист прав дітей і сім'ї. З метою кращої організації цього заходу буде розширено склад оргкомітету Ходи.

Лео Франк

У першій частині (див. газету «За євангельську віру» № 2 (161) за лютий 2018 р.) ми говорили про те, що потрібно знайти своє покликання. А тепер розглянемо, як не втратити покликання. Біблія розповідає про людей які успішно починали, але не так успішно закінчили. Отже, покликання може зазнати краху.

Перша наша історія – це історія про Петра який відрікся від Ісуса. Тричі він заявив, що не знає Його. І після воскресіння Ісус тричі запитав його на Генісаретському озері: «Чи любиш ти Мене?». Петро тричі відповідав: «Так, Господи, відаєш Ти, що кохаю Тебе». І Ісус йому казав: «Паси ягнята Мої». У дні П'ятидесятниці ми бачимо Петра як лідера Церкви. Він починає своє служіння, Бог через нього робить великі чудеса. Від тіні Петра цілюються люди. Але минає 12 років, Петро приходить в Антіохію, де служив апостол Павло. Коли не було нікого з Єрусалима, Петро разом з язичниками їв, спілкувався. А коли прийшли люди з Єрусалима, Петро вдає, що не знає язичників. Павло, побачивши це, викриває Петра перед усією церквою у лицемірстві. Мовляв, так робити не можна, навіть Варнава, керівник цієї церкви, повісив на твоє лицемірство.

Недопустима наївність

Коли Христос сказав учням, що один із них зрадить Його, усі мовчали. Єдиний, хто сказав: «Якби й усі спокусились про Тебе, я не спокушуся» (Мт. 26:33) – то був Петро.

Ми можемо думати, що щось може статися з ким завгодно, лише не з нами. Так думав Петро. І хто відрікся? Саме він.

Наступне, що можна винести з цієї історії, – Бог здатний відновити тих, хто впав, у ще більшій силі. Дехто думає, що Петро впав, коли ще не був хрещений Духом Святим. Мовляв, саме після хрещення Петро проповідував у помазанні і люди цілювалися. Але минає 12 років – і той же Петро робить ті ж помилки. Петро, від тіні якого люди цілювалися, від слова якого тисячі каялися, лицемірить. Тому нема гарантії, що після покаяння з нами не може повторитися те саме.

Небезпека висоти

Ще одна історія. Ця людина народилася 1935 року в Америці. У 80-х роках це був відомий на весь світ п'ятидесятницький проповідник. Коли він тримав в руках Біблію і говорив: «Так говорить Господь», тисячі людей по всьому світу каялися. На ньому було велике помазання Боже. Теле- і радіокомпанії транслювали його проповіді по всьому світу. Коли йому було 53 роки, його виявили в товаристві жінки легкої поведінки. Він спершу заперечував це, заявляв, що його хочуть запламувати. Але факти були незаперечні, і він визнав свою провину. 21 лютого 1988 на всіх каналах показували його покаяння.

Після цих подій американська Асамблея Бога просила його залишити служіння на три місяці. Не проповідувати, не служити пастором церкви, не євангелізувати. Вони хотіли розібратися в тій

ситуації. Минуло два з половиною місяці, до кінця терміну залишалося два тижні, і цей проповідник сказав знамениті слова: «Бог мені сказав, що якщо я цієї неділі не буду стояти на кафедрі, мільйони людей підуть в пекло». Іншими словами, мені все одно, що ви говорите, я повинен проповідувати, Бог особисто говорив зі мною і все мені пробачив.

Його авторитет різко пішов вниз. Але були люди які дали йому другий шанс. Він знову почав служіння, але такого успіху не мав. Минуло три роки – і ті самі граблі. Його застали в товаристві уже двох жінок легкої поведінки. І на запитання, як він може проповідувати одне, а робити зовсім інше, він відповів: «Бог мені сказав, що це вас не стосується, це не ваша справа».

Ця історія дає нам кілька уроків. Перший – про небезпеку висоти. Психологи стверджують що найбільше помилок людина робить, коли опиняється на висоті. І вона впаде, коли замість покаяння виявить непослух авторитетам, людям, яких Бог поставив у церкві, буде поводитися зарозуміло, не визнаватиме помилок і не вчитиметься на них.

Стати проти хитрощів диявольських

З того дня, як ми увірували, ми опиняємося у стані духовної війни. Тому апостол Павло радить: «Нарешті, мої брати, зміцнійтеся Господом та могутністю сили Його! Зодягніться в повну Божу зброю, щоб могли ви стати проти хитрощів диявольських» (Еф. 6:10-11). Слово «хитрощі» з грецької перекладається ще як метод. Мова тут про методи, якими сатана буде схилати нас до падіння. І він не буде цілитися тільки в пастора, вчителя, проповідника або пророка. Він буде цілитися в кожного з нас, бо хоче, щоб усі віруючі люди впали. Саме тому ми з вами задіяні в духовній війні, і ігнорувати свої слабкі сторони не можна.

Причини падіння

«І пустили вони між Ізраїлевими синами злу вістку про той Край, що розвідали його, говорячи: Той Край, що ми перейшли по ньому, щоб розвідати його, це край, який поїдає своїх мешканців. А весь той народ, що ми бачили в ньому, люди високі на зріст.

І там ми бачили велетнів, синів Енака, з роду велетнів, і були ми в своїх очах немов та сарана, і такими були ми і в їхніх очах» (Чис. 13:32-33).

Причина, з якої ізраїльський народ 40 років блукав по пустелі і не ввійшов до землі обітованої, – невірство і страх. Тільки двоє людей увійшли в землю обітовану.

Тому не думаймо, що коли знаємо своє покликання – це запорука того, що все буде прекрасно. Ні, доведеться робити кроки віри. Ті десятеро, які говорили, що неможливо увійти в обіцяну землю, туди і не ввійшли. Тільки двоє з 12, котрі заявляли, що Бог – на їхньому боці, увійшли в землю, яку обіцяв Господь.

Перша причина, з якої можна втратити своє покликання, – це страх і невірство.

«Та Самуїл сказав до Саула: Не вернися з тобою, бо ти погордив Господнім словом, а Господь погордив тобою, щоб не був ти царем над Ізраїлем» (1 Сам. 15:26).

Саул втратив своє покликання через непослух Господу. Непослух Господові – це такий самий гріх, як і чари. Саул боявся, що люди розбіжаться і він залишиться сам. Він не розумів, що служити потрібно не для людей, а насамперед Господу. І навіть якщо всі розбіжаться, а ти залишишся вірний Господу, це не проблема для служіння. Бог – на нашому боці.

«А цар Соломон покохав багато чужинних жінок: і дочку фараонову, моавітянок, аммонітянок, едомітянок, сидонянок, хіттітянок... І жінки його прихилили його серце... І так він зробив для всіх своїх чужинних жінок, що кадили та приносили жертви для своїх богів» (1 Царів 11:1, 3, 8).

Колись вчили, що три найбільші проблеми – це гроші, влада і жінки. Сьогодні вже так не говорять, сьогодні говорять про сексуальність і хтивість. Тому що жінки теж можуть потрапити в цю небезпеку.

Це не обов'язково прямий перелюб. Найбільша проблема сьогодні – це порнографія. 30% усієї інформації в Інтернеті – це порнографія. 140 мільярдів доларів – річний дохід від порнографії. Чотири мільйони жінок і дітей – секс-раби. Порно – причина 66% всіх розлучень на Заході. 70% молодих людей кожного тижня дивляться це. У тому числі і в наших християнських родин.

І якщо така проблема є у вашій родині, треба звільнятися, шукати допомоги, оскільки самому з цим впоратися дуже важко. Порнозалежність чоловіка руйнує сім'ю.

Порнозалежні молоді люди думають, що коли вони одружаться, це пройде. Але це само по собі не пройде. Це диявольська залежність. Це методи диявола. І світ сьогодні кричить, що ніколи в історії людства не було так багато цієї зарази, як у XXI столітті. Це одна з ознак останнього часу. Наймудріша людина в історії людства Соломон упав саме через хтивість і розбещеність.

«І робив Єгоаш угодне в Господніх очах по всі дні, коли вказував йому священник Єгояда» (2 Цар. 12:3). Як тільки помер Єгояда, життя царя пішло радикально вниз. Кожному з нас потрібні люди, здатні допомогти нам шукати і приймати правильні рішення. Нам потрібні духовні наставники. А якщо вам 40 і більше років, ви самі повинні стати духовним наставником для молодого покоління. Молодь сьогодні вкрай потребує духовних батьків і матерів.

«А як він зміцнів, запишалося його серце аж до зіпсуття, і він спроневірився Господеві, Богові своєму. І ввійшов він до храму Господнього, щоб кадити на кадильному жертівнику» (2 Хр. 26:16).

Цар зайшов туди, куди не мав права заходити, і зробив те, на що не мав права. І Бог відразу вразив його проказою.

Ми повинні розуміти, що з Богом гратися не можна. Якими б успішними ми не були, Бог гордим протиставляється, а смиренним дає благодать.

«... І сказав: Що хочете дати мені, і я вам Його видам? І вони йому виплатили тридцять срібників» (Мт. 26:15).

Гроші – це не зло. Я знаю багато прекрасних багатих людей, але вони не люблять гроші. І так само можна бути бідною людиною і бути грошолобом.

«Бо Димас мене кинув, цей вік полюбивши, і пішов до Солуня» (2 Тим. 4:10). Любов до світу рано чи пізно стане причиною падіння.

«Погине народ Мій за те, що не має знання» (Ос. 4:6).

Причина загибелі – відсутність знання. Від уст священника народ очікує знання, відповідей. І так важливо, щоб служителі мали ці відповіді. Сьогодні виникає багато питань. Потрібно, щоб люди шукали відповіді не в Інтернеті, а в церкві.

«І я побоявся, пішов і таланта твого сховав у землю. Ото маєш своє... І відповів його пан і сказав йому: Рабе лукавий і лінивий!..» (Мт. 25:25-26).

Причина – лінь. Той слуга знайшов виправдання своєму вчинку. Але насправді він був просто ледар. Щоб знайти покликання і бути в ньому успішним, потрібно працювати. Чи можна лежати на дивані і думати, що Господь буде нас благословляти?

«І взяли Ааронові сини, Надав та Авігу, кожен кадилицю свою, і дали в них огню, і покпали на ньому кадило, і принесли перед Господнє лице чужий огонь, якого Він не наказав був приносити їм. І ввійшов огонь від лица Господнього, та й спалив їх, і вони помирли перед Господнім лицем» (Лев. 10:1-2).

«А Господь промовляв до Аарона, говорячи: Вина та п'яного напою не пий ані ти, ані сини твої з тобою при вході вашім до скинії заповіту, щоб вам не померти. Це вічна постанова для ваших поколінь, і щоб розрізняти між святістю й між несвятістю, і між нечистим та між чистим» (Лев. 10:8-10).

Іноді в поняття «чужий огонь» ми вкладаємо дуже багато. Це і ударники в церкві, і три пісні підряд, і нові пісні, і прожектори, комп'ютери, мікрофони... Але в цьому тексті явно видно, що «чужий огонь» – це пияцтво. Ці люди були п'яні. Вони напилися, прийшли до скинії заповіту і робили те, чого Бог не вимагав від них.

Це одне з найбільш радикальних місць Писання. З чотирьох священників Бог знищує двох. Сходить вогонь Божий і спалює цих людей. Сталося це тому, що вони п'яні увійшли перед лице Господнє.

Останнім часом мене часто запитують, чи можуть чоловік і дружина після того, як покпали дітей спати, пригубити по келиху вина. Знайти сухий закон в Біблії, дуже складно. Написано не впиватися. Але жоден алкоголік не починав відразу з пляшки. Мій батько, який виріс в баптистській сім'ї, помер алкоголіком. З тієї причини, що колись хтось запропонував йому для апетиту трішки випити.

Можна знайти для себе тисячу виправдань, але навіть світ сьогодні кричить, що це залежність. Алкогольна залежність. Бог хоче, щоб ми завжди мали здоровий розум і могли міркувати, що свяченне, а що – ні. П'яний чоловік робити цього не може.

«... І загинули в бунті Корея!» (Юда 11).

Бог покарав цих людей за те, що вони були неслухняні Мойсееві. Якщо ви вирішили бути членами якоїсь церкви, зробили чіткий вибір, то ваше завдання – коритися своїм наставникам.

«Ісус же промовив у відповідь їм: Стережіться, щоб вас хто не звів! Бо багато хто прийде в ім'я Мое,

кажучи: Я Христос. І зведуть багатьох... Постане багато фальшивих пророків, і зведуть багатьох... Бо постануть христии неправдиві, і неправдиві пророки, і будуть чинити великі ознаки та чудеса, що звели б, коли б можна, і вибраних» (Мт. 24:4-5, 11, 24).

Причини падіння – спокуса та омана. Тут Бог акцентує увагу на слово «багатьох». Не якусь частину десь там, у далекому Сибіру або в Африці, а багатьох зведуть від свого покликання. Це одне з найважливіших попереджень Ісуса Христа про останній час.

«І зійшов Самсон до Тімні, і побачив у Тімні жінку з филистимських дочок» (Суд. 14:1).

Самсон прийшов на весілля. В оригіналі написано, що вони влаштували там пиятику. Він пив те, що йому не можна було пити, і у нього там було багато друзів, але вони всі були филистимляни. Жодного друга юдея, жодного, хто б знав Бога. Неправильні товариства псують добрі звичаї.

«О Тимофію, бережи передання, стережися марного базікання та суперечок знання, неправдиво названого так. Дехто віддався йому, та й від віри відпав» (1 Тим. 6:20-21).

Ще одна причина падіння – лжевчення.

Це все методи, за допомогою яких сатана хоче нас звести в падіння. Американський пастор Малькольм Веббер провів дослідження і навіть таку статистику:

94% пасторів відчувують тиск, вважаючи, що повинні мати ідеальну сім'ю;

24% проходили і проходять курс консультацій через проблеми у шлюбі;

33% пасторів не задоволені рівнем близькості у своєму шлюбі; 69% звинувачують у цьому свою зайнятість, 54% – зайнятість дружини і 35% – часті вечірні зібрання в церкві;

9% мали позашлюбні зв'язки;

90% пасторів працюють по 66-75 годин на тиждень;

у 55% пасторів немає нікого, з ким вони могли б обговорити свої сексуальні відносини;

80% дружин пасторів хотіли б, щоб їхні чоловіки знайшли собі іншу роботу;

70% пасторів не мають жодного по-справжньому близького друга;

80% випускників духовних навчальних закладів залишили пастирське служіння протягом перших п'яти років свого служіння.

На наших пасторах лежить величезний тягар. І ми повинні за них молитися.

Операція «Павутина»

Одна жінка дуже хотіла, щоб її син був сильним воїном. Їй сказали, що він буде непереможний, якщо його скупати в одній річці. Вона взяла його за п'яту і опустила у воду. І син став потужним воїном, якого ніхто не міг перемогти. Але в одному бою стріла поцілила йому в п'яту, і він загинув. Того чоловіка звали Ахіллес, і відтоді вислів «ахіллесова п'ята» вживається у значенні вразливого місця.

У кожного з нас є «ахіллесова п'ята». Тому Біблія і каже нам зодягнутися у повну зброю Божу, щоб вистояти. Нам потрібно бути готовими до небезпек, які нас підстерігають.

26 років тому, коли Німеччина була поділена на ФРН і НДР, у НДР служив молодий проповідник Тео Леманн. Він був дуже успішним, його любила молодь, на молодіжні служіння збиралися тисячі людей. У НДР, як і в Союзі, ненавиділи церкву, проповідників. І того служителя дуже утискали. Але попри все він служив Господу.

Коли Берлінська стіна впала, були розсекречені архіви таємних служб НДР. І Леманн вмовили подивитися, чи була заведена на нього справа. Спочатку він не хотів туди йти, але все ж пішов. І побачив, що на нього була заведена товста папка з написом: «Операція «Павутина».

Він читав свою справу і плакав. Бо виявив, що багато його друзів, які пили з ним чай, були на служіннях, потім писали записки і відправляли їх в штаб. Один день йому запам'ятався тим, що аби привести його до падіння, спецслужби найняли чотирьох жінок легкої поведінки. Біля його будинку, біля школи, де навчалися діти, біля заправки, де він заправляв машину, біля церкви, де він проводив служіння, на нього чатували ці жінки. Вони планували його підловити і зробити фото, щоб притягти його до відповідальності.

І тоді він зрозумів, від скількох бід, скількох падінь зберегли його молитви братів і сестер. Він не знав, що навколо нього тчуть павутину. Тому наше завдання – молитися за братів і сестер, які стоять десь біля керма, бо вони перебувають під дуже сильним тиском.

І пам'ятаймо, що для кожного з нас готується така «павутина». Молімося і будьмо мудрими.

Віктор Котовський

БУТИ ДОСКОНАЛИМ МИЛОСЕРДЯ

Якщо в служінні та при виконанні окремих Божих розпоряджень вимагаються послух та сумлінність, то в добрих справах Бог чекає від нас ще чогось: щоб ми були постійно «готові до всякого доброго діла» (Тит. 3:1). Саме через цю готовність Бог перевіряє результативність своєї праці над нами. І саме тому Він наперед благословляє всі добрі вчинки, не обмежуючи в цій діяльності нашу ініціативу потребою якогось спеціального дозволу згори: «Слава, і честь, і мир всякому, хто чинить добро» (Рим.2:10).

Милосердя – це перший відчутний прояв любові Божої (агапе), що злилася в наші серця Духом Святим. «Любов... лагідна (милосердна. – Авт.) (1 Кор. 13:4). Для того, аби любов Бога могла все помітніше проявлятися в житті, людське серце має бути певним чином підготовлене. Раніше, користуючись нашим духовним дороговказом («А плід Духа: любов, радість, мир, довготерпіння, добрість, милосердя, віра, лагідність, стриманість» (Гал. 5:22), ми досліджували такі риси християнського характеру, як віра, лагідність, стриманість. Саме вони і є тими сходинками, якими можна піднятися до милосердя.

Чудо Боже спостерігаємо на стику любові та віри. Поеднання цих двох речей і приводить до народження милосердя, бо «в Ісусі Христі немає сили ні обрізання, ні не обрізання, але віра, що діє любов'ю» (Гал. 5:6).

Милосердя не можна покласти в серце просто так, на зберігання, немов якісь прикраси у скриньку, воно, як і любов, обов'язково передбачає предмет застосування. Євангеліє дає нам чимало прикладів, як Своє милосердя виявляв Ісус (Мт. 20:34; Мр. 1:41 тощо). Він любив людей, тому міг бачити їхні потреби та біди, відчувати їхній біль, перейматися їхніми стражданнями. Лише один приклад. Прямуючи до міста Наїн, Господь зустрічає жалобну процесію: ховали юнака, єдиного сина у матері (Лк. 7:12). «І коли Господь побачив її, то змилосердився над нею і сказав їй: «Не плач!». І повернувши до неї сина живим.

Незастосоване милосердя

Кожен із нас легко може пригадати далеко не один випадок, коли ми пройшли мимо. І не обов'язково це було щось надзвичайне, як пригода, описана у притці про доброго самарянина (Лк. 10:30-35). Якось, на перший погляд, дрібниця: поступитися місцем в автобусі старшій людині, допомогти жінці піднести сумку, пояснити перехожому, як знайти потрібну вулицю тощо. Серце не ворухнулося, рука не піднялася. Знайшлися причини – і ми пройшли мимо. І втратили можливість нехай дрібничкою, але примножити свій скарб на небі. «Милосердний буде благословенний» (Пр. 22:9).

Змилосердитись може лише той, хто має чуйне серце. Батько, змилосердившись (Лк. 15), прийняв блудного сина, простив йому всі провини, забрав про його безпутне життя, дав одяг та взуття, подарував коштовний перстень, щиро радіючи поверненню того, хто «був мертвий – і ожив, пропав був – і знайшовся». А старший син обурився, образився через це, бо мав черстве серце, повне ревності та заздрості.

Милосердя чітко перевіряється тим, як ми даємо. Господь любить щедрих і бажає, щоб ми всі «були багаті всім на всяку щедрість, яка викликає через нас подяку Богові» (2 Кор. 9:11). Знаю одну хорошу сім'ю. Обое – молоді люди, мають престижні

професії, непогано заробляють. Чомусь не дуже довіряючи церковній бухгалтерії, свої десятини складали у конверт, сподіваючись колись та використати ці гроші на якусь добру справу. Час минав. Коли назбиралося кілька десятків доларів, обое зрозуміли, що таку суму подарувати комусь вони просто не можуть. З цього приводу брат жартував: «Бідній вдові було легше, вона відірвала від себе всього дві лепти...» Тож справа не в грошах, а в стані серця.

Незастосоване милосердя потрошку згасає, але якщо на нього є попит, воно підсилюється й примножується на радість самій людині. Найвагоміші приклади милосердя являє нам Сам Бог-Отець, і Його велике бажання – бачити цю чудову рису у кожному з нас: «Отже, будьте милосердні, як Отець ваш милосердний» (Лк. 6:36).

Ось як Він роз'яснює нам сутність цієї чесноти: «Кайдани несправедливості розбити, пригноблених на волю відпустити, кожне ярмо зламати, з голодним своїм хлібом поділитися, увести до хати бідних, безпритульних, побачивши голого, вдягнути його... Тоді світло твоє засяє, як зірниця, загоститься негайно твоя рана, спасіння твоє буде йти поперед тебе, Господня слава – слідом за тобою» (Іс. 58:6). Які чудові слова!

Коли Давид остаточно утвердився на царському престолі, то загадав про родичів відторгнутого Богом свого попередника і забажав явити їм милість (2 Сам. 9:3). Це було шляхетно, хоч і не вимагало від Давида ніяких жертв. Але не завжди милосердя дається нам так легко.

Дуже зворушливу історію оповідає книга Рут. Стара Ноомі після смерті своїх синів вирішила повернутися з Моав-краю до рідного Ізраїлю. З нею – дві її невістки. Чи багато ви зустрічали сімей, де свекрухи з невістками жили б у мирі та злагоді? Ноомі любила своїх невісток, вони шанували її так, що навіть згодні були разом із нею залишити рідну землю. Але стара стала вмовляти молодих жінок лишитися вдома, де вони могли б облаштувати своє особисте життя. Таке глибоке співчуття також коштувало їй певних можливих втрат: разом із двома молодими жінками, які любили її, вона мала б реальну надію дожити віка, не думаючи про шматок хліба. Але Ноомі думає не про себе: «Ні, донечки мої! Мені було б вельми гірко задля вас» (Рут.1:13). І врешті-решт Орпа з плачем жалю лишилася вдома, а Рут пішла за свекрухою.

Як чудово поєдналися в Ноомі три прекрасні духовні риси: любов, мудрість та жертвність.

Не всі люди потребують однакової милості. Хтось – у депресії, його треба підтримати словом утіхи, розповісти про надію у Христі, яка не посоромить; хтось потрапив у біду через свої гірші діла – йому потрібно нагадати про покаєння, відкрити дорогу до спасіння; а хтось опинився у безвиході, намагаючись вирішити якісь важливі справи, – йому треба показати, де шукати вихід.

Милість Божа

Якось цар Давид, остаточно закріпившись на троні, запитав своїх підлеглих: «Чи нема ще кого з дому Саула, щоб я виявив йому милість Божу?» (2 Сам. 9:3). Милість Божу може виявити лише той, у кого серце наповнене глибоким, Божим милосердям. Як віра Божа, що носить універсальний характер і може навіть «гори переставляти», милість Божа не залежить від людських уподобань. Вона неупереджена і володіє всіма властивостями любові Божої: довготерпелива, позбавлена гордості, не домагається свого, не радіє неправді, усе покриває...

Сестра Катя вже багато років відвідує в лікарні важкохворих, місцем її постійної праці є і госпіс. Горі незмінно супроводжувало її багато років: ще в дитинстві втратила батька, матір, двох братів та двох сестер. Вже у власній сім'ї щастя мала недовго: помер чоловік, відійшли у вічність двоє дітей, син потрапив у наркозалежність. Через великі страждання прийшла до Бога. Благала: «Господи, допоможи! Без Тебе не вживу!». І Він явив Свою милість, дав чужине серце, змінив від важких хвороб, звільнив сина від залежності.

Сестра розповідає: «Після того, як я пройшла всі випробування, у мене з'явилося велике бажання служити тим, кому важко, молитися за них. Іду в транспорті, бачу залежних людей, підходжу, даю церковну візитку, розповідаю про Христа. Вони питають, звідки я все знаю, невже по них видно? Кажу: через все це я пройшла сама. Співчувати для мене просто, бо я це пережила, і мені хочеться допомогти іншим. Інколи досить обняти людину, помолитися за неї. Якщо ми приносимо любов, то більше нічого не треба. Вислухати людину – головне. Бог дає мені любов і співчуття, і я ділюся ними».

Милосердя може стати головною справою християнського життя, покликанням у Христі. Саме так сталося з сестрою Катериною.

«Я довго шукала, чому присвятити своє існування, і просила у Бога дати мені служіння, щоб я знала, що воно від Нього. Одного разу сестри, які відвідували хворих, взяли мене з собою до лікарні. Я побачила великі біди, муки, безвихіді. І ясно відчувала: це моє. Моє місце саме там, де лежать прикуті до ліжка в очікуванні смерті, не можуть підвестися, не мають можливості почути слово про спасіння. Але служіння без любові не дає ефекту. Багато хто приходив до лікарні, але мало хто залишався надовго. Буває важко, втомлюєшся, але Бог дає сили і терпіння».

У благодійництві – розсудливість

Сестрам та братам, які присвятили себе ділам милосердя, обов'язково потрібно проявляти мудрість у стосунках. Інакше добротою можуть скористатися і люди нечесні. Не всі ті, котрі ходять по вагонах метро та електричок з простягнутою рукою, насправді збирають гроші на операцію, на допомогу пораненим бійцям чи на шматок хліба. До яких тільки хитрощів не вдаються непорядні громадяни, аби, користуючись нашою довірою, виманити копіяку на свої нечесні потреби! І тут ми, віруючі, мусимо бути обачні, уважні, розуміти, кого й до чого заохочуємо своєю милостиною.

«Покажіть у вірі вашій чесноту, а в чесноті – розсудливість, в розсудливості – стриманість...» (2 Петр. 1:5).

Одна сестра розповіла таку історію.

«Прийшовши до Господа, я взяла собі за труд відвідувати місцеву сільську лікарню, її стаціонарне відділення. Міністерство охорони здоров'я на харчування хворих у той час виділяло мізер, тож пацієнти дуже потребували допомоги, особливо ті, хто не мав близько родичів. І я носила їм якісь скромні гостинці: то свіженький батон куплю, то пару сосисок, то цукерки. Проповідувала Євангеліє.

Особливо до душі мені припала одна жіночка, яка з цікавістю слухала про Бога, читала книжки, що їй приносили. Якось розповіла свою сумну історію: живе в цій лікарні вже кілька місяців, є в неї квартира в сусідньому селищі, є діти. Дочка вийшла заміж, стали жити разом, і склалися такі стосунки, що матері довелося піти з дому. «Знаєте, які тепер діти...» Жила по місяцю-два у знайомих, у якійсь котельні. Дуже простудилася, захворіла. І ось тепер тут. Скільки їй ще можуть протримати, не знає.

Сестра, пройнявшись глибоким співчуттям до жінки, стала носити їй більше, відриваючи від своєї мізерної пенсії. Яким же ударом було для неї, коли в розмові з лікарем дізналася, що жінка ця – п'є. Через це її кинув чоловік, через це виникли проблеми з сім'єю дочки. Ця жіночка й тут знаходить копіяку, щоб «причиститися» до зеленого змія. «У нас чимало таких, – зітхнула лікарка. – Місця в стаціонарі є, вигнати їх на вулицю восени чи взимку якось не вистачає твердості...» Сестра потім розповідала: «Я почувалася так, ніби хто плюнув мені в обличчя... До лікарні більше не пішла...»

Справжнє милосердя важко уявити без прощення. Сестра не змогла простити цій заблудлій душі і сама сильно спіткнулася у вірі. Через такі випадки Бог перевіряє нас: які мотиви керували нами, чи, бува, не ждали ми легкої слави, вислуховуючи похвали й подяки; наскільки сильна в нас любов Божа, яка «не шукає свого, все терпить» і не слабшає від того, що хтось нас «кинув»; наскільки надійним було наше терпіння, наскільки невтомні ми були у молитві за своїх підопічних.

Невдячність невірних нерідко збиває нас із правильного шляху. Які глибокі душевні рани завдає людська непорядність! Як важко потім відновити стосунки з людиною, яка нас образила! Але, долаючи такі труднощі, ми і зростаємо духовно, переходячи від любові душевної, плотської, до любові Божої.

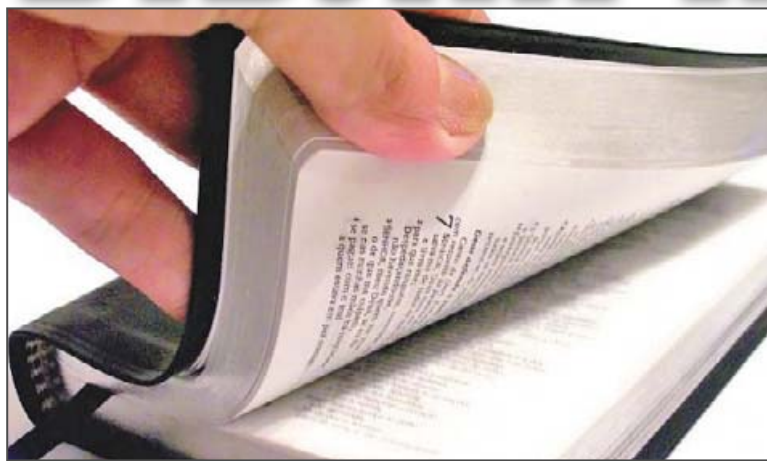
Нагороди наші – в Господеві. «А в Йопії була одна учениця на ім'я Тавіта... Вона була сповнена добрих діл і творила багато милостині» (Дії 9:36). І ось вона помирає. Чи одна вона померла в ті часи? Чи всіх померлих воскресили Ісус та апостоли? Звичайно, ні. Бо кожній людині Богом призначено померти свого часу. Вони воскресали деяких. Серед них і Тавіту. Чим вона відрізнялася від інших? Її любили за чужине серце, за добрі діла. Люди послали за Петром. І він зробив цю добру справу – повернув благочестиву жінку до життя.

Ось така Божа винагорода за наше добро. Бог не обминає милосердних, коли у них самих трапляється якась біда, і з радістю відповість на молитви тих, хто чинить добро.

Милосердя як прояв любові присутнє в кожному християнському серці. І воно повинно постійно зростати. Бо: «Хто знає, як робити добро і не робить, тому гріх!» (Як. 4:17).

(Далі буде. Поч. у № 3-12 (150-159) за березень – грудень 2017 р., № 1-2 (160-161) за січень-лютий 2018 р.)

БІБЛІЯ ПРО НЕСПОКІЙ

Біблія чітко вчить, що християнин не повинен непокоїтися: «Ні про що не турбуйтеся, а в усьому нехай виявляються Богові ваші бажання молитвою й проханням з подякою» (Фил. 4:6). Отже, ми повинні приносити всі свої переживання і хвилювання Богові в молитві, а не непокоїтися через них. Ісус закликає нас не турбуватися про свої фізичні потреби – такі, як одяг чи харчування. Він запевняє, що наш Небесний Отець попіклується про всі наші потреби (Мт. 6:25-34). Таким чином, нам нема чого непокоїтися.

Неспокій не може бути частиною життя віруючого. Але ж буває! Як його позбутися?

Євангеліє говорить нам: «Покладіть на Нього всю вашу журбу, бо Він опікується вами!» (1 Петр. 5:7). Бог не бажає,

щоб ми несли тягарі проблем і хвилювань. У цьому тексті Бог пропонує нам віддати Йому всі наші турботи і переживання.

Чому Бог бажає взяти наші проблеми? Тому що Він турбується про нас. Він турбується про все, що відбувається з

нами. Жодне наше переживання, жоден клопіт, жодна проблема не можуть бути надто великими чи надто маленькими для Його уваги. Коли ми віддаємо Богові всі свої проблеми, Він обіцяє дарувати нам мир, який вищий за всі міркування розуму (Фил. 4:7).

Звичайно, для тих, хто не знає Спасителя, неспокій і хвилювання стають невід'ємною частиною їх життя. Але тим, хто віддав своє життя Ісусу, Він пообіцяв: «Прийдіть до Мене усі втомлені, і Я вас заспокою!» Візьміть на себе ярмо Моє і навчіться від Мене, бо Я тихий і серцем покірливий – і знайдете спокій душам своїм. Бо ж ярмо Моє любе, а тягар Мій легкий!» (Мт. 11:28-30).

ЙОГАННЕС РАЙМЕР: ЯКЩО ВИ РОЗЧАРУВАЛИСЯ

Йоганнес Раймер – баптистський пастор, місіонер. Народився 1955 року в родині російських німців. В юності був атеїстом і комсомольським активістом, прийшов до церкви через дискусії з християнами. Після закінчення технікуму зазнав переслідувань за відмову дати присягу Радянській армії. 1976 року разом із сім'єю переїхав до Німеччини. Навчався в Біблійній школі у Віденесте, вивчав теологію в Гамбурзі й Фресно. 1986 року організував місію LOGOS International. 1995 року отримав диплом доктора богослов'я, а 1997-го став професором місіології Південно-Африканського університету. Йоганнес Раймер – автор ряду книг про християнське життя, активно виступає з лекціями й семінарами по всьому світу. З 27 по 29 жовтня минулого року Й. Раймер відвідав м. Новоград-Волинський (Волинь), де провів ряд семінарів у місцевих баптистських та п'ятидесятницьких церквах. А ще виділив час, щоб відповісти на запитання працівників журналу «Благовісник». Пропонуємо цю розмову (у дещо скороченому вигляді) і читачам нашої газети.

Юрій Вавринюк: Вам часто доводиться проповідувати іноземними мовами?

Йоганнес Раймер: Так, я володію дев'ятьма мовами, друкуюся чотирма.

Дмитро Довбуш: Ще за часів передачі «Угол» Олександр Шевченко брав у вас інтерв'ю. У якийсь момент він звернув увагу, що ви виглядаєте дуже втомленим, але не намагаєтесь цього приховати. Із вашої відповіді я зрозумів, що це життєва позиція – бути таким, яким є, не вдавати того, чого ви насправді не відчуваєте. Як з такою прямоотою ви проводите межу між відвертістю й грубістю?

Й. Р.: Існує різниця між грубістю й твердістю, хоча межа між ними, звичайно, мінімальна. Та необхідно іноді перетнути цю межу. Не в грубість, а на самій межі грубості. Чому? Тому що люди по-іншому нечують. Загубили вуха. І часом доводиться говорити з кафедри майже мовою вулиці. Тоді починають слухати.

Д. Д.: Тобто це метод?

Й. Р.: Чистісінький. І саме за це мене найбільше сварять. Та я навчився цього методу в Біблії й свідомо прийняв рішення так чинити. Це також рішення постійно стояти в братів на килимку. Люди не можуть переварити цієї грубої, так би мовити,

«радянської» мови. Але я лише повторюю апостола Павла. Прочитати грецькою його вислови – вуха в'януть! Я говорю далеко не так, як він. Або пророк Ісаїя – у нього настільки груба єврейська мова! Тому що пророк не міг інакше достукатися. В одне вуха влітає, з другого вилітає. А коли слово ріже вуха, народ прокидається. Я просто називаю речі своїми іменами, ставлю перед людьми дзеркало.

Д. Д.: Чи є ситуації, коли виправдано бути не до кінця відвертим?

Й. Р.: Я вважаю, що ні, але відвертість і повна відкритість – різні речі. Говорити абсолютну істину, якщо її не розуміють або якщо вона зруйнує стосунки – неумудро. Тому потрібно рухатися і по лінії змій, і по лінії голуба, як учив Христос. Мудрість – це вибрати правильний метод у кожній ситуації. Тому я досі залишаюся при своєму методі – давно б його змінив, якби не було успіху. Хоча найбільше від такого грубого й широго підходу страждаю я сам.

Ю. В.: В Інтернеті ви представлені як місіонер, професор місіології, а в церквах більш відомі як пастор, який проводить семінари на біблійні теми. Хто ви більшою мірою?

Й. Р.: Духовно я народився євангелістом, з першого ж дня став благовістити. І це нікуди не зникло. Що б я не робив, де б не був – починаю ділитися

Євангелієм. Якщо за два-три тижні ніхто не показався, я нікому не доніс Благої Звістки – мені стає эле. Це лежить в мені, це моє покликання – приводити людей до Господа.

Ми з дружиною заснували 25 нових церков у Німеччині. Починали з нуля, працювали серед 29 різних національностей. Але класичний євангеліст проповіді іде далі. А мені цього не вистачає – якщо не утворилася громада, я вважаю справу не доведеною до кінця. Таке служіння в Біблії називається апостольським. Місіонер (латинською) і апостол (грецькою) – у принципі одне й те ж. А коли громада настановлена й сама вже займається місіонерством, я відхожу вбік – мене тягне на нові поля. Я шукаю свою Іспанію (за аналогією з апостолом Павлом). Ми жили й працювали в Німеччині, Канаді, США, я навчався в Південній Африці. Але завжди був місіонерським пастором. У 60 років офіційно передав служіння пастора й тепер називаю себе «місіонерським радником».

Інша сфера моєї діяльності – освіта. Коли розвалювався Радянський Союз і першою вийшла з його складу Литва, я зібрав команду й поїхав підтримати литовців у пошуках свободи. Ми заїхали нелегально й по всій країні проводили євангелізацію. Каялося багато людей, це було дуже сильно! Влада підтримала нас. Через 10 днів міністр культури завіз мене у м. Паневежис і сказав: «Увесь центр міста (30 га) ми передаємо вам – створюйте протестантський університет!». З'явилися спонсори зі США, які погодилися допомогти, але стали протестувати католики. Не було такого засідання сейму, на якому б не розбиралося питання протестантського університету. Доводилося щоразу захищати цей проект. Мене називали доктором Раймером, бо ж університети організовують доктори. А я не був доктором і щоразу мусив вибачатися за це. Мені це так набридло, що вирішив захищати дисертацію. І пішов до найкращого місіолога того часу – Девіда Боша. Він каже: «Я не можу вас узяти, але поможуся за вас». Довго-довго молився, а потім каже: «Я не можу вас не взяти! Дух Святий хоче цього». Так я опинився в Академії і 1994 року захистив дисертацію «Місіонерська діяльність давньоруського чернецтва». І третій за величиною університет у світі – Південно-Африканський державний (тут найбільший богословський факультет у світі) запросив мене стати в них професором. Я довго молився... Мене ніколи в житті не тягнуло до академічної діяльності. Але тоді в Німеччині не було жодного акредитованого євангелістського навчального закладу.

Ю. В.: Така ж ситуація, як нині в Україні.

Й. Р.: Так! І брати з різних деномінацій сказали: «Ти перший з євангелістських християн Німеччини, хто може стати професором. Значить, у Бога є Свій план!». Так була створена Європейська асоціація з вищої освіти й досліджень, президентом якої я є досі, наступного року передаю позицію. На сьогодні в нас 14 шкіл мають вищу акредитацію через Південно-Африканський державний університет. Хоча довелося пройти довгий шлях, поки Німеччина, Франція, Англія змінили законодавство і ми отримали визнання.

В університеті я відразу заявив, що буду читати лекції на одну тему: місія, євангелізація, побудова церков. І всі ці роки ми створювали нові церкви. А вже семінари, які я й тепер проводжу по церквах, – це той «місіонерський радник».

Наприклад, створюється нова церква, приходять новонавернені, у яких повний безлад у житті,

і доводиться займатися людьми. Починаєш копати глибше, і виявляється, що старі віруючі нічим не кращі. Моя книга про дари Святого Духа, яка вийшла українською, – це програма нашої церкви, написана для звичайних людей, це наша практика.

Але щоразу, перш ніж кудись їхати, ми молимося. У питанні керівництва Святим Духом я взагалі не баптист. Святому Духу належить центральне місце – по-іншому жити, служити я не хочу й не буду.

Д. Д.: Що б ви сказали людям, які розчарувалися в Церкві?

Й. Р.: Дві речі: по-перше, ви розчарувалися не в Церкві, а в її релігійному обличчі. Я теж у ньому розчарований! По-друге, ви не могли розчаруватися в Церкві, тому що ви її, швидше за все, ще не знаєте. У нас Церква інколи називають таке собі релігійне божевілля... Але Церква Ісуса Христа – це інша реальність. Звичайно, без будівлі й структури в цивілізованому культурному суспільстві Церква жити не може. Але Тіло Христове – не якась організація! Це ми з вами: де двоє чи троє зібрані в ім'я Його...

Коли ми починали церкву з нуля, перше, що я робив, – ходив до всіх розчарованих. У нас в еміграції на кожного офіційного члена церкви припадає п'ять «жертв». Вони знають Бога, вони Його не залишили. Більшість пішли не від Бога, а від релігійної організації.

А як тоді правильно організувати? Оце хороше питання! Ви чекаєте, що я намаю якусь правильну модель, та я не буду, бо не можу сам. Тільки разом, з участю кожного. Тому я не бачу в цих розчарованих проблему. Я бачу проблему в тому, що ми не пропонуємо альтернативи. А запропонувати альтернативу – означає створити нову церкву. У нас виходу без нових церков немає!

Ю. В.: Якось ви сказали таку фразу: «З Реформацією ми втратили серце». Поясніть, будь ласка, детальніше цю думку.

Й. Р.: Серце наше в поезії. Розум – у прозі. Ви, як журналісти, маєте розуміти.

Ю. В.: Ми обидва ще й поети.

Й. Р.: О, тоді ви добре знаєте, про що мова. Серце споглядає, співає. Розум – порівнює, вникає в суть. Протестантизм після Реформації – це раціональний рух. Просвіта – дитя протестантизму. Просвіта зрештою привела до атеїзму, комунізму. З'явилося богослов'я розуму – у ньому немає нічого поганого, але Слово потрібно не тільки розуміти, а й споглядати, бо Слово – Особистість. А в особистісних стосунках, у сфері любові усе будується на поезії, а не на прозі. Отже, я кажу, що протестантизм приніс в християнське мислення раціональний підхід, що рано чи пізно виливається в правила, а зрештою – у законництво. Тому всі протестантські деномінації як тільки втрачають дух пробудження, відразу перетворюються на законсервовані спільноти, де зовнішні ознаки – на першому місці.

Потрібно повертатися до спіритуальності, духовності. Потрібно повернути серце, стосунки! Серце не все розуміє, воно ніколи всього не розуміє. Скоро 40 років, як ми з дружиною разом, але я й досі не розумію до кінця, що таке жінка! Я з нею не тому, що зрозумів її, а тому, що люблю її! А з Богом ще набагато важче, бо ми просто не можемо Його до кінця пізнати. І ми не зможемо Бога віддано любити, якщо зупинимося на рівні розуму: «Я люблю настільки, наскільки Його розумію!». Це страшно! І протестантизм вклав у нас таке уявлення, ми стали вкорочувати нашу любов і вкоротили її до недільного богослужіння.

ДВА СТОПЛИ ЦЕРКВИ

Прочитав недавно, що для того, аби церква наповнювалася людьми, треба проповідувати про фінансове процвітання – це буде приваблювати молодих, і про зіцлення – це приверне увагу літніх людей.

Нема нічого дальшого від правдивого уявлення про християнство. Людям, ціль життя яких – бути багатими і здоровими, більше за все підійде «Гербалайф». До речі, там також пісні співають на зібраннях, підбадьорюють один одного, діляться свідченнями про збагачення, а також про те, як «Гербалайф» допоміг людям зіцлитися. І там значно більше багатих і здорових.

Є й інша думка: Господь Сам наповнить церкву певного часу, але для того, щоб люди в них залишилися, треба організувати велику команду спеціально навчених людей,

які будуть вміти опікувати людей, оточувати їх любов'ю і турботою, і тоді нікому не захочеться відходити від церкви, тому що там їм буде добре.

Додайте сюди ще гуртки за інтересами – і одержимо ідеальну модель сільських клубів, куди приходять з метою зайнятися чим-небудь у свій вільний час.

Хочеться вірити, що не лише я думаю про церкву як про наповнену Святим Духом спільноту, до якої людей приваблює передусім Божє присутність, де всі егоцентричні мотиви – багатство, здоров'я тощо – поступаються місцем бажанню жертвовно боротися за людські душі з вірою, що Бог не залишить і потурбується про необхідне.

Гаряче молитовне життя і завзяття благовісти – ось два стовпи такої церкви. Основний мотив життя – вдячність Господу за Його жертву, за нас і співчуття до неспасених людей. Цього цілком достатньо!

Сергій Луканін.

Київський біблійний інститут Українська Церква Християн Віри Євангелістської Міжнародна місіонерська школа ЗАПРОШУЄ НА НАВЧАННЯ

З 4 червня по 23 серпня 2018 року на базі Київського біблійного інституту у співпраці з церквами Скандинавії пройде Місіонерська школа.

Досвідчені місіонери, пастори, викладачі богослов'я з країн СНД і Скандинавії будуть викладати біблійні доктрини, історії місій, релігій світу, ознайомлять студентів з методами і стратегіями місіонерського служіння, розкажуть про відкриття і зростання церков.

Завершивши навчання, студенти зможуть взяти участь у короткочасних місіонерських поїздках в Україні та в інші країни для розвитку довгострокового служіння.

Навчання безкоштовне.

ДЕТАЛЬНА ІНФОРМАЦІЯ:

тел. (044)450-60-00 – секретар
моб. тел. (067) 708-43-61 – координатор ММШ
e-mail: kuksa18@gmail.com
сайт: www.kbi.org.ua
Facebook: www.fb.com/missionschoolkiev

В ЦЕРКВІ, ТО ВИ ЇЇ ЩЕ НЕ ЗНАЄТЕ!

Ю. В.: Сьогодні серед віруючих поширена думка, що на християнській Європі можна поставити хрест: молодь не цікавиться Богом, секуляризм, атеїзм, гомосексуалізм... Чи дійсно це так?

І. Р.: У цьому є частка правди. На духовно самотній Європі можна поставити хрест. Першим, хто це зрозумів, був папа Іван Павло II. Він сказав, що Європа втратила своє духовне лице, і їй не треба докоряти, їй треба спасати. Він використовував термін «реєвангелізація Європи». Пізніше це зрозуміли протестанти. Відзначення R500 показало, що є надія на реформацію, на повернення до новозавітних витоків. І я бачу в Європі такий почин. Візьмемо рух Ісуса всередині Римо-Католицької Церкви, який повністю відійшов від її традиційних уявлень. Серед них таке пробудження, такий євангельський дух! Католицький рух «Оазис» у Польщі сьогодні нараховує 350 тис. послідовників. Приїдете на їхню конференцію і здивуєтеся: ви вдома! Армія Христа – рух пробудження в Румунській Православній Церкві. У Реформатській Церкві почався підйом. Я особисто маю велику надію на рух серед мігрантів, впевнений, що серед місіонерів, реформаторів Європи буде багато колишніх мусульман.

Ю. В.: Поширена думка, що мусульманська еміграція погубить Європу. Ви так не вважаєте?

І. Р.: Я вважаю якраз навпаки – що це Бог їх до нас приводить. У Німеччину в 2015 році прибуло 1,5 млн. біженців. Серед них є й радикали, були теракти... Але у 2016 р. ми охрестили близько 20 тис. мусульман.

Угорці 500 років перебували під Османською імперією, і чи стали вони мусульманами? Або серби? А в Молдові, де ми євангелізували серед мусульман, багато з них стали християнами. Тому моя відповідь на все це переселення народів – не секуляризм, а євангелізація! Тим більше що немає єдиного мусульманського фронту – там 35 тис. сект, які ненавидять одна одну. До речі, коли мали показувати фільм Скорсезе про Ісуса-гомосексуала, саме мусульмани вийшли на вулиці й домоглися заборони. А де були ми?

Ю. В.: Розкажіть детальніше про т. зв. служіння примирення, яке ви згадували у своїх семінарах.

І. Р.: Служіння примирення у Всесвітньому євангельському альянсі існує вже 25 років. Ідея в тому, щоб допомогти церквам знайти спільну мову. Спільну не в екуменістичному плані. Екуменія збирає людей під політичну програму, цей рух у минулому дуже проблематичний. Я жодним чином не можу його підтримувати.

Ю. В.: Тобто ви відкидаєте звинувачення в екуменізмі, які проти вас звучать?

І. Р.: Це відвертий наклеп. Починаючи з 1836 року Альянс збирає людей навколо євангелізації та місії. Тому він і називається євангельським. Інші програми нас ніколи не цікавили.

Сьогодні багато конфліктів виникають усередині церков. Причому часто взагалі не через богослов'я, а через міжособистісні стосунки – коли батьки не знайшли спільної мови. Як ми можемо зібрати віруючих навколо євангелізації та місії у світі, якщо єдності немає? Адже це базовий принцип (Івана 17:21). І перший напрям руху примирення – до середини Церкви, щоб бути ефективними назовні.

Багато церков опинилися в регіонах політичних конфліктів. Тому Альянс став готувати лобістів, які б представляли інтереси євангельських християн у політичному світі. Такі офіси є в Брюсселі, Женеві, Нью-Йорку. До речі, українські євангельські інтереси не представлені в Європі, тому що у вас немає євангельського альянсу на території України. Ми пропонуємо, щоб його функції виконувала існуюча Протестантська рада України, увійшовши до Всесвітнього євангельського альянсу.

І нарешті, «нам дане слово примирення». Це третій напрям і місіонерське завдання – примирити з Богом і примирити з ближнім. Без примирення з Богом не може бути примирення з людьми. Цього року зареєстровано українську організацію «Носії миру», яка ввійшла у Всесвітній євангельський альянс. Уже розроблено освітні проекти з підготовки капеланів. Проведено ряд конференцій на території України, мета яких – допомогти українським церквам у роботі з людьми, травмованими війною. У лютому 2018 року плануємо конференцію в Дружівці Донецької області, куди запрошуємо обидві сторони. Ось це і є служіння примирення.

Ю. В.: Як врятувати суспільство від духовного занепаду?

І. Р.: Я переконаний, що майбутнє нашого суспільства залежить від двох інститутів – сім'ї і Церкви. Врятувати Європу – це значить зберегти сім'ю. І велику родину. В Європі ніхто не знає своїх двоюрідних. Усе зводиться до радикальної особистісної сім'ї – мама, тато, діти. А індивідуалізація суспільства закінчиться розвалом. Коли кожен сам по собі, це веде до егоїзму. А егоїзм руйнує суспільство. Тому потрібно повертатися до засад колективності.

Друге – Церква повинна розуміти своє завдання. Хто мав би більше говорити про колектив, якщо не ми? Ті, котрі одним Духом хрещені в один колектив – Тіло Христове. А в нас самих така євангельська індивідуалізація, що ми давно обігнали світ. Замість того, щоб взяти відповідальність за свою місцевість, перетворили церкву на духовний McDonald's – приїхали, поспівали й роз'їхалися.

Підіть до пенсіонерів, пограйте з ними в шахи, одночасно служачи душпастирством; допоможіть їм приготувати їжу, поспілкуйтеся, помоліться; подивіться футбольний матч, а потім почитайте разом Біблію. Двері відчинені – власники клубів, магазинів готові співпрацювати, але церкви не хочуть цим займатися. Тому це другий інститут, який

не тут, то на небесах.

Служіння, заховане від інших, розкриває віру і смирення тих, хто служить. Вони напевно знайдуть відчутну нагороду на землі, але придбають радість і мир в служінні Божому таємно.

Задоволення в невидимому служінні

Непомітне служіння вчить нас бути задоволеними. У всіх є унікальні дари і служіння. «Бо як в одній тілі маємо багато членів, а всі члени мають не однакове діяння, так багато нас є одне тіло в Христі, а зособно ми один одному члени. І ми маємо різні дари, згідно з благодаттю, даною нам, коли пророцтво – то виконуй його в міру віри» (Рим. 12:4-6).

Хоч деякі дари більш публічні, ніж інші, усі вони вимагають покори волі Господа. Нам потрібні люди, які прибирають приміщення і виносять сміття. Потрібні пастори, що пасуть невеликі зібрання. Нам потрібна велика кількість рук, щоб зайняти дітей в дитячому служінні, дозволяючи втомленим батькам взяти участь у спільному поклонінні. Кожне з цих служінь життєво необхідне для здорового функціонування всього тіла віруючих. Бог цінує тих, хто проповідує в домі для людей похилого віку одній маленькій бабусі в інвалідному кріслі, не менше, ніж тих, хто проповідує тисячам в мегацерквах.

Краса невидимого служіння освячує Того, Хто закликає нас служити, – не для похвали людини, а для того, щоб вшанувати Бога, Який дає нам радість і мир, коли ми відзиваємося на Його заклик.

DesiringCod.org

потрібно радикально змінювати. Не вдасться цього зробити – в Європі майбутнього не буде. Уже нині це найбільш атеїстична частина світу, а була ж християнською.

Д. Д.: Які три основні проблеми душпастирської роботи?

І. Р.: Повернути сім'ю до поставленого на початку завдання – центральна проблема. От американські церкви опустили свої вимоги: розлучився, одружився знову – на небо все одно потрапиш. Як тільки з'явилося це богослов'я смерті сім'ї, кожен третій християнський шлюб руйнується. Це американська реальність, але західне богослов'я впливає на Україну з великою швидкістю.

Друга дуже важлива тема – ставлення до суспільства. У нас повністю зруйновані стосунки зі світом. Ми часто взагалі не розуміємо своєї відповідальності у світі. Це підхід біженця – залишити світ і чекати, коли Господь за тобою прийде. Тут немає нічого спільного з Біблією.

Третя тема – це питання етики. У нас розділені стосунки з Богом і моральна поведінка. Євангельської етики як такої не існує. У будь-якій сфері ми живемо в культурі сорому. А в культурі сорому ти каєшся лише тоді, коли тебе зловили. Не спійманий – не злодій.

Д. Д.: Остання книга, яку ви прочитали і яка вас дуже вразила.

І. Р.: Я одночасно читаю 10-15 книг. Але справді сильно вразила мене книга шріланкійського євангеліста-місіонера, місіолога Раманчандра, яка описує горизонти сучасної місії. У своїй книзі він показує, що місія завжди починається з околиць, з людей бідних, відкинутих. Місія Бога не починається з сильних.

Д. Д.: Ви слухаєте музику для душі?

І. Р.: Слухаю класичну музику. Для мене шедевр всесвітнього класичного мистецтва – Гайдн,

особливо його «Алілуя». Ще слухаю Огіньського, Шопена, Чайковського.

Д. Д.: Що б ви назвали останнім чудом у вашому житті?

І. Р.: Напевно, учора на служінні в п'ятидесятників сталося чудо. Уночі мене Дух Святий розбудив і налаштував на проповідь. Але коли перший раз в церкві, говорити прямо дуже важко. І на зібранні я боровся з собою, тому що Господь дав проповідь, яку я не хотів говорити. Почалася молитва, пастор церкви молиться українською мовою. А потім переходить на мови й молиться далі латиною. А я кожне слово розумію: «Великий Арбітр, розсуди нас, ми заблукали, ми не знаємо, як далі рухатися, нам потрібно слово розважливе, нам потрібна допомога!». Потім переходить на українську – і знову елейна молитва.

Д. Д.: Це у вас дар чи ви знаєте латину?

І. Р.: Я знаю латину. І, як мені здається, церква прийняла слово, хоча воно було дуже пряме. Для мене це чудо.

Д. Д.: За що ви сьогодні найбільше молитесь?

І. Р.: Найперше за пробудження моєї країни і країн, де я працюю. Тому Україна близька до мого серця. Зміна настроїв в євангельських церквах – це найбільше молитовне питання для України. Сподіваюся, що українське євангельське християнство дійде до єдності.

Д. Д.: Чи вважаєте ви право на різномудство в церкві одним з ключових моментів у досягненні єдності?

І. Р.: Так. Біблія говорить, що різні думки повинні бути. Коли стрижуть усіх під одне, то виходить казармове християнство. А казармові християнство ніколи не приводило до пробудження.

blog.org.ua.

Фото Володимира Купровського.

НЕПОМІТНЕ СЛУЖІННЯ

Минулого літа ми відвідали родичів у штаті Мічиган. Недільного ранку ми були на зібранні в місцевій церкві і після служіння познайомилися з сім'єю пресвітера і їхніми п'ятьма дітьми. Це було тепле і доброзичливе спілкування.

Після зібрання ми з чоловіком пішли відвідати мою бабусю в домі для людей похилого віку. Яким же було наше здивування, коли ми побачили там ту саму сім'ю. Пресвітер читав уривок із Писання, а моя бабуся уважно слухала, сидячи в інвалідному кріслі.

Усі вони дуже зраділи, побачивши нас. «Ми поняття не мали, що Бернадін – твоя бабуся! Ми так любимо Бернадін! Ми багато років поклоняємося Богові разом з нею». Коли ми розмовляли з бабусею і цією милою сім'єю, вони пояснили, що спочатку проводили невелике служіння у відділенні, де жили люди з хворобою Альцгеймера, а потім відчули необхідність проводити ще одне служіння в блоці, де жила моя бабуся. Це була можливість для їхньої сім'ї служити іншим, звідпочи Євангеліє тим, хто більше не міг самотійно відвідувати церкву.

Віра за непомітним служінням

Коли ми повернулися в авто, з моїх очей лилися сльози. Я була вражена тим, що ця сім'я проводить недільні дні, прославляючи Бога і проповідуючи Писання стареньким

людям, про котрих так часто забувають в суспільстві. І моя власна бабуся, за яку я регулярно молюся, щонеділі одержує тверде біблійне навчання.

Яким неймовірним чином Бог відповідав на мою молитву. І яка віра потрібна для того, щоб так служити! Вони кожної неділі годинами проповідували Біблію тим, хто, можливо, навіть не згадає їх імена. Та попри це вони довіряли Божій обітниці, що в Бога не залишиться безсилим жодне слово. Вони насаджували насіння біблійних істин в серцях людей, які навідували ці зібрання (того дня там була лише моя бабуся), і цієї нагороди було для них достатньо.

Бог бачить непомітне служіння

Іноді нелегко служити, коли це ніхто не бачить. Гордість бажає, щоб нас зауважували і аплодували тому, що ми робимо. У наших серцях часто змішані мотиви: ми хочемо допомогти нужденним і водночас урвати частину слави собі. В Євангелії від Матвія Ісус вчить, щоб ми не служили напоказ: «Стережіться виставляти свою милостиню перед людьми, щоб бачили вас, а як ні, то не матимете нагороди від Отця вашого, що на небі» (Мт. 6:1).

Ісус протиставляє лицемірам, що хваляться своїми щедрими дарами, тих, хто дає по-таємно – коли ліва рука не знає, що робить права (Мт. 6:2-3). Нагороди тут різні. Публічна щедрість винагороджується похвалою людини. А коли ми робимо щось таємно, це свідчить про нашу довіру Отцеві, Який бачить таємне і віддасть явно (Мт. 6:4) – якщо

ТРИ ЗАПИТАННЯ ДЛЯ ОЦІНКИ СВОЇХ ВІДНОСИН З БОГОМ

«Коли ж у Мені перебувати ви будете, а слова Мої позостануться в вас, то просіть, чого хочете, – і станеться вам!» (Ів. 15:7).

Це чудова обітниця. Але чи обіцяє Бог відповісти на молитву кожного? У Писанні кожна обітниця має умову. Бог обіцяє нам дати те, про що ми просимо, якщо в нас чесні відносини з Ним. Є три запитання, які варто задати собі для оцінки щирості своїх відносин з Богом.

Чи визнаю я свої неправильні вчинки, зроблені в минулому?

Коли ми сходимо на свою власну дорогу, відносини з Богом порушуються. Ми нечесні, якщо намагасмося жити подвійним життям – і для Бога, і для себе. «Коли ж кажемо, що не маєм гріха, то себе обманюємо і немає в нас правди! Коли ми свої гріхи визнаємо, то Він вірний та праведний, щоб гріхи нам простити та очистити нас від неправди всілякої» (1 Ів. 1:8-9).

Чи не ігнорую я Божі принципи?

«Улюблені, – коли не винувають нас серце, то маємо відвагу

до Бога і чого тільки попросимо, одержимо від Нього, бо виконаємо Його заповіді та чинимо любве для Нього. І оце Його заповідь, щоб ми вірували в Ім'я Сина Його – Ісуса Христа і щоб любили один одного, як Він нам заповідь дав!» (1 Ів. 3:21-23).

Чи бажаю я Божої волі для свого життя?

«І оце та відвага, що ми маємо до Нього, – що коли чого просимо згідно волі Його, то Він слухає нас. А як знаємо, що Він слухає нас, чого тільки ми просимо, то знаємо, що одержуємо те, чого просимо від Нього» (1 Ів. 5:14-15).

Коли ми просимо згідно з Божою волею, тоді маємо впевненість в молитві і знаємо, що Він відповість. Багато людей постійно запитують про всякі незначні речі: «Господи, чи є Твоя воля на те чи інше...» Але найголовніше питання – це не: «Господи, яка Твоя воля відносно цієї конкретної обставини?», а: «Чи перебуваю я в єдності з Тобою?». Бо лише тоді мої бажання будуть узгоджуватися з Його волею.

Бог дав нам Біблію, щоб ми могли пізнавати Його і жити за Його волею.

ДЛЯ СЛАВИ ОТЦЯ

(Закінчення. Поч. у № 2 (161) за лютий 2018 р.

Один із чудових способів прославити Небесного Отця – добрі справи (Мт. 5:16). У Посланні до римлян апостол Павло перераховує духовні дари та служіння. Власне, дари – це і є служіння. Бо якщо ти маєш дар пророцтва, то ти і служиш цим даром. «Ми маємо різні дари згідно з даною нам благодаттю: коли пророцтво – то в міру віри; коли служіння – нехай служить; коли учитель – нехай навчає; коли утішитель – утішай; хто роздає – роздавай у простоті; начальник – начальствуй зі старанністю, хто милосердствує, милосердствуй з радістю. Любов хай буде нелицемірна» (Рим. 12:6-9). Одні служіння спостерігаємо частіше, інші практикуються значно рідше. Неважко знайти у церкві вчителів, не бракує й керівників різного рівня, але роздавача шукати доведеться досить довго. Можливо, дається взнаки менталітет українців, які не дуже охоче відривають від серця копійку, можливо, одвічна наша бідність привчила до надмірної ощадливості. І все ж це чудове служіння існує, є люди, котрі саме в такий спосіб прославляють Господа.

Ведемо бесіду з пастором церкви Сергієм К.

– Люди різні. Дась їм щось, а вони звикають і вже починають вимагати, мовляв, дай, це твій обов'язок.

– Трапляються й такі. Пам'ятаю, був один інвалід. Мав сина в Німеччині. Спочатку прикинувся, ніби все приймає... Сестри наші приходили, прибирали, готували. Постійно навідували його працівники соціальної служби. І тут завів собі пасію. І паразитує на цьому всьому. Якось заставо його в ліжку з тою дамою, телевизор горлає, а вони кажуть: піди й зроби нам те-то й те-то. Я попросив даму залишити нас і почав говорити з тим чоловіком відверто: про покаяння, про прилучення до церкви. І стало ясно: він хоче, щоб його обслуговували, а Бог йому не потрібен.

Коли ми покалися, то в перші роки просто горіли. У результаті інколи я забігав перед Ісусом і через це мав проблеми. Якось треба було допомогти одному братові зробити ремонт у квартирі, і я кинувся допомагати. Поїхав на склад, попросив хлопців, вони напийли все необхідне: плінтуси, ліштва і так інше... Брате, забирай безплатно. А йому не сподобалося: там щось не зовсім рівне, там сучки, там погано зроблено... Образився.

Тоді, пам'ятаю, десяткові різних людей зробив добро і від усіх мав неприємності. Я обурився: що це таке? Та Господь дав розуміння: ти не проявив належної мудрості. Були люди, які просто маніпулювали: їм не хотілося щось робити, а ось є такий, що за всіх бігає, то нехай робить. У процесі досвіду вже починаеш розуміти, кому допомагати, а кому сказати ні, кому Ісус бажає допомогти, а не ти – по своїй доброті душевній. Он стоїть здоровий чоловік і просить, а в перехіді зігнулася бабця стара, немінча. То кому дати? Або таке: приходять до офісу двоє молодих людей, приносять сумку з товаром: купіть се, купіть те. Кажу: зачекайте, про це – пізніше. Скажіть, ви в Бога вірите? Хлопчина відразу вискочив, а дівчина лишилася. Починаю говорити. Слухає. Щось у неї купив, звичайно.

Через деякий час знову приходять, знову говоримо, а на третій раз вона прийшла й сказала, що вже в церкві.

– Як ви розподіляєте пожертвування?

– Мінімальна сума, що я даю на церкву, – це моя десятина. І сьогодні серед віруючих ведеться чимало дискусій: давати чи не давати. Вагомі аргументи наводять обидві сторони. А я, щойно прийшовши до Бога, твердо сказав: десятина – то не моє, ці гроші належать Богові. Від себе даю все поза десятиною.

Стосовно розподілу. Дух веде, як йому до вподоби. Заступник мій всі наші витрати на благодійність почав фіксувати, чеки збирає і все таке. Я ж боюся це робити, хоч би з огляду на Давида з його переписом. Бог дає якісь кошти, а їх розкладаю: це на різні роботи, це на зарплати, це на сім'ю. На військо теж виділяли. Буває, щось і від сім'ї відриваєш, коли є нагальна потреба комусь дати. Навколо виріє життя, є церква, не всі віруючі заможні: тому треба дати, того підтримати.

Дуже важливо, давши, потім не думати, як воно компенсується. Знаю з досвіду: компенсація прийде. Ми раніше багато метушилися, стараючись отримати замовлення, – успіхи не вражали. І потім я сказав нашому босу: ми – народ Божий, нам треба припинити цю метушню з оголошеннями і сказати: Бог нас забезпечує, і Він дасть нам роботу. Бос запитує: «Як це буде виглядати?». Кажу: «Збираються усі віруючі, нас тут достатньо, і починаємо молитися». Так і зробили. Зібралися і сказали по-дитячому: «Ісусе, ми приймаємо Тебе на фірму, Ти будеш нашим керівником».

Тепер мені смішно, але тоді мали такий рівень віри. Перестали давати оголошення в газети й почали чекати відповіді від Господа. Тиша... Бос починає смикатися: побіжу туди, побіжу сюди, друзям зателефоную... Я просив його не метушитися. Не послушав. Поліз до якогось свого друга, вклав гроші, той його кинув, гроші пропали. Почалася легка паника. І тут надходить нормальна робота. Кажу босові: «Слава, нам треба було просто трішки потерпіти, зайнятися своїми

справами, підремонтувати техніку, удома навести лад. Бог дав нам перепочинок. А то ми постійно в напрузі».

Бог нас так навчив. Позаминулого року сидимо: січень – тиша, лютий – тиша... Дивимось один на одного... Замовлень немає, грошей немає, людям зарплату треба платити. Зібрали все терпіння, ще сидимо, молимося. І тут дзвінок. Маємо дві великі клініки, треба зробити все під ключ. Робота цікава. Ми забезпечені працею з травня до вересня й маємо нормальний заробіток.

– Часто в церквах говорять про закон сіяння і жнив. Чи діє він у вас?

– Звісно. Якось замовник, як-то кажуть, кинув нас на гроші. Ми з босом обговорили ситуацію, і мені спало на думку не вимагати нічого в того чоловіка, не звертатися до суду, а вважати, що ми це посягли з надією на майбутній врожай. Можливо, це було не дуже зважено з точки зору теології, але в той момент нічого втішного босові я не міг сказати. І що ви думаєте? Через деякий час той, що кинув нас, приводить замовника – порядну людину, міністра. А згодом – ще одного солідного замовника.

Саме таким чином набуваєш не лише виробничий, але й духовний досвід, вміння працювати з людьми. Господь посилав нам досить високих діячів, котрі мали переконання, що гроші робітникам давати не варто. Мовляв, тільки лохи віддають гроші. У них ціла система виробилася, кинути когось – це справа честі. Я пишу акт, наприклад, на сто тисяч. Він каже: бери 60, вистачить з тебе. Все. Люди терплять збитки, беруть і йдуть. Нікуди ж не поскаржишся, які в нас суди – всім добре відомо.

– Яким шляхом ти ішов до Христа.

– Коли впала залізна завіса, в Україну потужною хвилею ринули окультні знання, східні вчення. Ми з другом почали читати Блатваську, Реріха та інших так званих учителів, бігали на всі їхні конференції, лекції, ходили на зустрічі з екстрасенсами, гіпнотизерами – був великий потяг до істини, але не було ще розуміння, що таке істина. Якось мій друг каже: «У мене всі родини віруючі». Як це – віруючі? Це ж таке все старе, відстале! А ми позакінчували інститути, аспірантури, ми в курсі найпередовіших духовних вчень... Друг каже: «Я показав одній своїй родичці книжку відомого філософа, а вона каже: «Воно смердить...» Такі ось недалекі люди...»

Коли нас запросили на зібрання, ми пішли просто з цікавості. Збиралися тоді на квартирі. Щось там пресвітер сказав, усі схилили коліна, моляться, а ми стоїмо, як пеньки. Потім пресвітер каже, мовляв, може, які запитання є. Думаю: він простий шлюсар на заводі, ми зараз його в одну мить покладемо на лопатки. А він лагідно, спокійно всі наші мудрі докази акуратно відправляє на смітник. Якесь така доброта, душевність, нестандартність мислення. Мене це дуже зацікавило. І пісні якісь такі співали, що торкалися душі. Ми пішли ще раз, і знову всі стали на коліна, і з товаришем подивилися один на одного – і теж стали. А

перед тим я собі казав: ніколи ні перед ким на коліна не стану. Але ось став. Це був якийсь переламний етап. Так почався наш шлях до Господа.

Ще один суттєвий момент вплинув на мене. Якось, ще за радянських часів, в «Ізвестіях» на останній шпальті було надруковано Нагірну проповідь. Це щось неймовірно було на той час. І я пригадав інтерв'ю з одним дуже крутим бізнесменом з Америки, який сказав: «Якби мені треба було летіти в космос, я взяв би дві книжки: «Капітал» і Біблію. Я подумав: «Капітал» – це ясно, він бізнесмен, а Біблія – певно, цей чоловік якийсь не зовсім нормальний. Але все-таки треба її прочитати. Спочатку здавалося, повна маячня: блаженні вбогі духом... Але якось повіяло звідти чимось незрозумілим і незвичним. Далі читаю – щось мене починає хпати. Починаю розуміти, що це слова не людини, люди так не пишуть, не говорять.

– Не так багато в наших громадах вчених, художників, артистів тощо. Кожному, хто прийшов до Христа, треба віддатися від свого минулого, віддати в руки Божі свої творчі здобутки й чекати, коли Він благословить їх і поверне. Але ж може й не повернути, якщо ти працював лише для власної слави.

– Коли я розпочав самостійне життя, то склав, можна сказати, план до кінця своїх днів. Він включав сім важливих пунктів. Вчитися, вивчити іноземну мову (хотів захищати дисертацію німецькою), серйозно займатися боротьбою, грати в духовому оркестрі, займатися науковою роботою тощо. Час було розписано по хвиликах: лекції, тренування, клуб любителів бігу...

Ну, з іноземною не вийшло. Коли готували студентів до стажування в Німеччині, у Москві при перевірці моєї біографії знайшли щось підозріле у діяльності батьків. Але ходив на курси недаремно: зустрів там дівчину, котра згодом стала моєю дружиною.

Коли закінчував будівельний інститут, до нас прийшла група успішних вчених, щоб набрати талановитих студентів. Відібрали вісім осіб. Там я вже робив і диплом. Після випробувань мене взяли в аспірантуру. Я тоді сильно хотів у науку, аспірантуру закінчив, кандидатська дисертація була готова відсотків на 80, але прийшли 90-ті – і наша наукова галузь почала просто помирати. Ми кинулися в програмування, але й воно почало осідати. Відкрили будівельний відділ, щоб хоча б якось прожити. Групою вийшли з інституту й орендували приміщення, а потім зняли кілька кімнат на другому поверсі двоповерхового будиночка на Старовокзальній. На першому поверсі жили якісь безхатьки, і в них сталася пожежа. Дерев'яний будиночок зайнявся увесь, згоріло все – наша оргтехніка, матеріали і все, що там було. Коли я прийшов на це згарище, то зрозумів, що це – повний крах усіх моїх найкращих мрій.

Якби я був невірним, то не знаю, як би пережив ту трагедію, але на той час я вже кілька років був у завіті з Господом, тож після переживань зрозумів: якщо Бог забрав у мене це все, значить, воно мені не потрібне. Колеги закликали

не впадати у відчай, не здаватися, розпочинати все спочатку й рухатися далі, але я сказав, що закриваю цю тему у своєму житті. Товариші ж захистилися десь років через 12.

– Після одруження ви жили у батьків дружини. Коли покалися, то мали вже дитину. Як сприйняла родина ваш такий неординарний вчинок?

– Коли прийшов після хрещення до дому, то був такий щасливий, що, напевно, світився. І прямо так всім і заявив: я прийняв Ісуса Христа. Родичі мовчки розійшлися. Лишилися ми утрюх: я, Іра й мала Віка. Я до покаяння займався йогою, читав різну окультну літературу, вправлявся за системою Іванова, словом, шукав чогось високого. Ірі було важко зі мною. Її було створено для дому, щоб усі разом – у спокої, затишку й достатку. А чоловік весь час кудись бігає, вона ж удома сама з дитиною. Пережила зі мною чимало різних стресів.

Коли я почав читати Біблію, то зрозумів, що існує Бог, а вчення Іванова і Біблія зовсім не збігаються. Останній раз пішов у гідропарк, щоб пірнути в холодну воду, але в воду не поліз. Сказав: «Боже, я знаю, що Ти є, тому відрікаюся від учителя Іванова і йтиму до Ісуса Христа».

Після того, як я покався, домашні влаштувати мені жорстку обструкцію. Теща мовчить: їсти – на, а все інше – вибач. Мовляв, треба ж якось цю дурість вибити з його голови. А мене просто понесло. Біблію з рук не випускаю, розмови тільки про це. Іра каже: «Ти мене дістав... Чому ти – не як усі нормальні чоловіки? Буду подавати на розлучення...» Але тут починаються такі випробування, що довелось шукати порятунку поза межами людських можливостей. Вона хворіла, їй лікували й залікували мало не до смерті. Виявилося, що вона вагітна. Лікарі: бігом, поки не пізно, – аборт. Я сказав: ні. Якщо Бог дав дитя, то будемо народжувати. Іра сказала: «Добре, я повірю у твою віру, але якщо народиться каліка, будеш сам із ним мучитися».

– Уявляю, скільки треба було терпіння, мужності та й віри зрештою, аби це все пройти...

– У цих випробуваннях було дуже важливо вистояти, не піти на компроміс. Коли йшов на компроміс, доводилося страждати, але через це набувався необхідний досвід, вироблявся характер. Що я можу? Мені треба бути вірним Богові в малому. Якщо я не вірний, то це лукавство, а лукавий отримує по своєму лукавству. Це все прийшло, звичайно, не відразу, а через сльози і страждання.

Коли є усвідомлення постійної Божої присутності в нас, відчуття Його живого пульсу, то, незважаючи на різні труднощі й можливі поразки, ти не стоїш на місці, ти рухаєшся, і перед тобою все ширше відкривається духовний простір. І найбільша радість – це відчуття, що ти через свої діла активно прославляеш Небесного Отця й робиш це так, як Він того хоче. Зрештою, й ми не залишились без Його подяки, бо написано: «Слава, і честь, і мир всім, хто чинить добро» (Рим. 2:10).

Бесідував Віктор Котовський.

ТРИ ПРИЧИНИ ДЛЯ ДЕСЯТИНИ

Сьогодні ведеться немало суперечок про те, треба приносити десятину в церкву чи ні. Одні стверджують, що десятина була запроваджена в Старому Заповіті і відмінена в Новому, тому її не потрібно приносити. Інші ж, навпаки, цитуючи книгу пророка Малахії, лякають людей прокляттям, якщо ті не будуть віддавати десятину.

Перш ніж пояснити, чому я, все-таки, даю десятину, нагадаю цікаву історію. У Києві є церква, яка названа на честь десятини. Історія цього незвичайного храму почалася в далекому 998 році, після того, як князь Київський Володимир

Святославович прийняв християнство. Володимир Великий не тільки свято вірив у необхідність віддавати десятину для Бога, але й посилено це практикував. Тому, показуючи приклад іншим, він почав відкладати десятину зі свого доходу й віддавати її на спорудження першого кам'яного храму на Русі. І саме через те, що будова здебільшого фінансувалася з його десятини, цей величний храм в народі отримав назву Десятинна церква. З часом ця назва закріпилася за храмом як основна.

1240 року Десятинна церква була зруйнована під час набігу хана Батия. А через кілька століть, у 1840 році, була відбудована, навіть збереглися деякі її фотографії. Проте в 1935 році, після приходу до влади пролетаріату, Десятинну церкву знову зруйнували – цього разу вже комуністи.

Сьогодні в Києві біля знаменитого Андріївського

узвозу залишилися тільки руїни, які нагадують нам про те, що колись на Русі десятину практикували всі верстви населення...

Отже, чому я приношу десятину своєю місцеву церкву. **Перша причина:** десятина в Біблії практикувалася задовго до Мойсея і Закону. Перша згадка про десятину описана в Бутті 14:18-20, коли Авраам віддав десятку частину свого маєтку священику Мелхиседеку.

Вдруге про десятину згадується в Бутті 28:12-22, коли Яків утік від свого брата Ісава. Він пообіцяв віддати Богові десять відсотків усього свого майна.

Ці вірші нашолюбують на думку, що десятину активно практикували патріархи за багато століть до Закону Мойсея. Тому стверджувати, що десятина стосується лише Старого Заповіту, некоректно.

Друга причина: Ісус в Новому Заповіті не тільки не відмінив десятину, а навпаки, згадував про неї в

позитивному значенні (Мт. 23:23). Багато принципів зі Старого Заповіту, як-от око за око, зуб за зуб, Ісус у Нагірній проповіді відмінив. Скажімо, Він сказав: «Ви чули, що сказано: «Люби свого ближнього і ненавидь свого ворога». А я вам кажу: Любіть ворогів своїх...»

Іншими словами, багатьом поняттям Старого Заповіту Ісус особисто надав нові стандарти. Але ви ніде не знайдете, що Він відміняв десятину.

Третя причина: десятину повсюдно практикувала перша Церква. Через те, що більшість людей займалися землеробством, то при церквах споруджувалися великі комори, куди селяни могли принести десять відсотків свого врожаю.

Давати чи не давати десятину – особистий вибір кожного. Але я вірю, що, даючи, ми не збідніємо, а навпаки, збагатимось Божими благословеннями

Роман Савочка.

ВІДРОДЖЕННЯ ІЗРАЇЛЮ: ТАЄМНИЦЯ РОЗКРИТА

З наближенням кінця часів все більше й більше євреїв приходять до віри в Месію. Багато протистоянь оточує Ізраїль, цей маленький шматок землі на березі Середземного моря. Одного разу вранці Хамас послав шквал ракет в його бік. Таке життя на Святій землі. І дивно, що деякі теологи не вірять, що відроджений народ Ізраїлю – це і є виконання пророцтв.

Писання підтверджує це: «І візьму вас із тих народів, і позбираю вас до всіх країв, і приведу вас до вашої землі» (Єз. 36:24).

«І Я дамся вам знайти Себе, – говорить Господь, – і верну вас, і зберу вас до всіх народів та до всіх місць, куди Я вигнав був вас, – говорить Господь, – верну вас до того місця, звідки вас Я був вигнав» (Єр. 29:14).

«Бо приходять ось дні, – говорить Господь, – і Я верну народ Мій Ізраїлів та Юдин, – каже Господь, – і верну їх до Краю, що їхнім батькам Я був дав, і вони посядуть його» (Єр. 30:3).

Є багато й інших пророцтв на цю тему.

З біблійної точки зору сумнівів в цьому бути не може, тому що давним-давно Господь пообіцяв, що поверне єврейський народ назад до Ізраїлю. У Біблії сказано, що коли Ісус повернеться, євреї в Єрусалимі будуть в розпалі війни (Зах. 14).

Павло закликав своїх друзів у Римі бути пильними. Він пророкував, що Церква буде переслідувати єврейський народ і суворо піддавати його критиці. І попереджав щодо страшних наслідків цього: «Добре. Вони (Ізраїль) відломалися невірством, а ти тримаєшся вірою; не величайся, але бійся. Бо коли Бог природних галузок не пожалкував, то Він і тебе не пожалує! Отож бач добрість і суворість Божу, – на відпалих суворість, а на тебе добрість Божу, коли перебунеш у доброті, коли ж ні, то й ти будеш відтятий. Та й вони, коли не зостануться в невірстві, прищепляться, бо має Бог силу їх знов прищепити» (Рим. 11:20-23).

Печально, що Церква не взяла до уваги слова рабина із Тарсу. Замість цього Церква тільки й робила, що осуджувала Ізраїль і багато разів піддавала євреїв переслідуванню аж до вбивств.

Папи і кардинали забороняли читання Святого

Писання не тільки простим людям – більшість священиків були позбавлені цього привілею. Така заборона давала духовенству можливість контролювати людей, навчати їх небіблійним істинам, наприклад, про чистилище, що насправді не має ніякого відношення до богослов'я, а банально стосується збору коштів. Вони переконали сотні тисяч брати участь в хрестових походах, обіцяючи їм спасіння, якщо їх вб'ють у бою. Але антиізраїльська позиція Церкви зародилася задовго до хрестових походів. Августин вчив, що євреї залишилися на землі тільки для того, щоб побачити тріумф Церкви над Ізраїлем.

Теорія заміщення стала панівною. Ідея її в тому, що Церква не просто стала співспадкоємицею Ізраїлю, як стверджує апостол Павло (Еф. 2:19), а вона скасувала покликання Бога для Ізраїлю. Павло говорить, що «дари й покликання Божі невідмінні» (Рим. 11:29), але Євсевій (275-339 рр. н. е.) вчив, що обітниця Писання призначаються поганам, а прокляття – євреям і що Церква – це «істинний Ізраїль».

«Євреї приймають образ Юди, їх псалми і молитви схожі на осличій рев», – стверджував Ієронім (347-407 рр. н. е.), забувши, що інші одинадцятьоро

учнів Ісуса також були євреями і саме вони розповсюдили Євангеліє серед народів, щоб і він зміг прийняти його.

На підставі ворожого ставлення Церкви до євреїв в Іспанії була запроваджена інквізиція проти єврейської громади. У євреїв був вибір: виїхати з країни або прийняти християнство. Понад 30 тисяч євреїв були вбиті в ті часи за те, що вони таємно продовжували сповідувати юдаїзм. І стає ясно, що мав на увазі Гітлер, коли зі зловтіхою говорив, що просто закінчує те, що почала Церква!

Але чи може Ісус повернутися до Нареченої-антисемітки? Ні. Церква останнього часу буде любити Ізраїль і сприяти пробудженню в Ізраїлі.

Молодший брат більше не буде переслідувати першість. Згадується дивовижне свідчення Каспера Тен Боома, батька відомої християнської письменниці і праведниці світу Коррі Тен Боом. Коли євреї в їх голландському містечку були змушені одягнути жовті зірки, він став з ними в один ряд. Це той тип любові до Ізраїлю, про який Павло говорив, виливаючи своє серце в Посланні до римлян: «... Маю велику скорботу й невпинну муку для серця свого!

Бо я бажав би сам бути відлучений від Христа замість братів моїх, рідних мені тілом; вони ізраїльтяни, що їм належить синівство, і слова, і заповіді, і законодавство, і Богослужба, і обітниця» (Рим. 9:2-4).

Таке співчуття можна знайти тільки на грудях у Всевишнього. І саме цей тип жертвового заступництва приведе до відродження в Ізраїлі, про яке говорили пророки.

«Ось дні настали, – говорить Господь, – і склади Я із домом Ізраїлевим і з Юдиним домом Новий Заповіт...» (Єр. 31:31).

«А на Давидів дім та на єрусалимського мешканця Я виллю Духа милости та молитви. І будуть дивитись на Мене, Кого прокопали, і будуть за Ним голосити, як голоситься за одинцем, і гірко заплачуть за Ним, як плачуть за первенцем» (Зах. 12:10).

«І покроплю вас чистою водою – і станете чисті; з усіх ваших нечистот і з усіх ваших бовванів очищу вас. І дам вам нове серце, і нового духа дам у ваше нутро, і викину камінне серце з вашого тіла, і дам вам серце м'яке. І Духа Свого дам Я до вашого нутра, і зроблю Я те, що уставами Моїми будете ходити, а постанови Мої будете стерегти та виконувати. І ви будете сидіти в Краю, якого Я дав вашим батькам, і будете Мені народом, а Я буду вам Богом!» (Єз. 36:25-28).

Звертаючись до євреїв, що жили в Єрусалимі, Ісус сказав: «Говорю бо Я вам: Відтепер ви Мене не побачите, аж поки не скажете: «Благословений, Хто йде у Господнє Ім'я!» (Мт. 23:39).

Іншими словами, Ісус говорить, що не повернеться доти, поки вони не привітають Його. Як і Давид, який сказав, що не повернеться в Єрусалим, поки його брати з Юдеї не прийдуть і не повернуть його» (2 Сам. 19:11-18).

Апостол Павло говорить ще ясніше, коли вказує, що «аж поки не ввійде повне число поган», аж тоді «увесь Ізраїль спасеться» (Рим. 11:25-26).

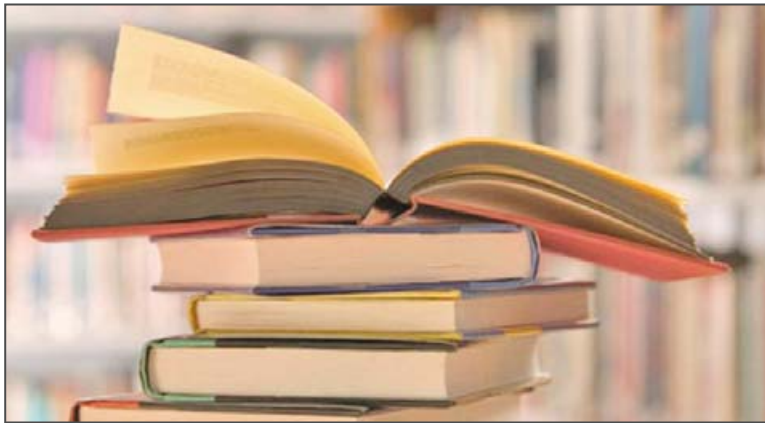
Характерно, що він починає вірш 25 зі слів: «Бо не хочу я, браття, щоб ви не знали цієї таємниці...» Іншими словами, розуміння Божого плану для Ізраїлю в кінці часів – це і була таємниця.

Так само, як Ізраїль був сліпим щодо істини про Ісуса, Церква була сліпа щодо покликання Ізраїлю і його майбутнього відновлення. Але слава Богу, що все більше й більше віруючих шанують братів Месії по крові – так само, як і все більше євреїв приймають Месію.

Рон Кантор.

ЧОМУ ПОЯВИЛАСЯ ХРИСТІЯНСЬКА ХУДОЖНЯ ЛІТЕРАТУРА?

Якось я розглядав книжковий стелаж на християнському форумі. «У вас є щось з нових художніх творів?» – запитав я. Жінка, що стояла неподалік, обурилася: «Навіщо марнувати час на читання того, що неправдиве?». Я плутано почав захищатися, але її запитання хвилювало мене ще довго. На перший погляд, це вагоме запитання. Християнство завжди посвячувало себе правді, а художні твори часто неправдиві. Ісус говорив, що Він – дорога, правда і життя. І як тоді ставитися до християнської художньої літератури?

Як літературна форма, роман – достатньо сучасний винахід. Першими європейськими романами називають «Дон Кіхота» Мігеля Сервантеса (1605 р.) і «Робінзона Крузо» Данієля Дефо (1719

р.). Хоч хтось може назвати ще й «Подорож Пілігрима в Небесну Країну» (1678 р.). Цікаво, що ті, хто виступає проти «християнської художньої літератури», навіть не уявляють, наскільки християнськими

творами є «Робінзон Крузо» і «Подорож Пілігрима в Небесну Країну».

Через 75 років після «Робінзона Крузо» вийшов перший роман Джейн Остін «Леді Сюзан», а через 25 років – «Гордість і упередження».

Християнський роман набере обертів значно пізніше. Джейн Остін і її сучасники, можливо, й не писали заради християнської мети, але вони точно виконували свою працю, опираючись на християнський світогляд. Її персонажі ходять до церкви; парафіяльні священики, помічники священнослужителів і вікарії і взагалі кожна людина – члени Англіканської Церкви.

У XIX – на початку XX ст. був спалах християнської науково-популярної літератури, що пролила світло на Біблію. А в 1995 році почався феномен під назвою «Залишені». Тім Лахай і Джеррі Б. Дженкінс написали цілу серію книг. Ці книги так захопили людей, що стали бестселерами – було продано понад 65 мільйонів примірників. Вони знайшли дорогу і до серця Голівуду, у результаті чого з'явився пригодницький бойовик з Ніколасом Кейджем у головній ролі.

Чому так раптово появилася християнська художня література? І чи мала та жінка рацію, що читання «того, що неправдиве», – це марнування часу?

Ніхто не стверджує, що персонажі в будь-якому романі, християнському чи ні, справді говорили і робили те, що автор описує як їх слова і дії. Малоімовірно, що події в романі відбувалися з кимось насправді. Це вигадка. Але якщо вигаданий персонаж чи подія надто не схожі на правду, ми інстинктивно думаємо: такого не може бути. Тому вигадана історія повинна бути близькою до життя.

А що робив Ісус? Виявляється, Ісус також розповідав історії, які не були «правдивими» в буквальному сенсі слова. В Євангелії від Луки Він розповідає історію про якогось чоловіка, який йшов з Єрусалима в Єрихон і попався розбійникам. Хіба його слухачі сприймали це як правдиву розповідь? Або ж історії зі слугами, котрим видали таланти для інвестицій, або молодим чоловіком, що вирушив в далеку країну, і жінкою, котра шукала свою загублену драхму... Ці розповіді – не буквальна правда, але вони сотні разів доказали свою правдивість, і тому їх сприймали слухачі і читачі.

Бог – Творець. Увесь всесвіт служить достатнім доказом цього. І Бог – Творець наділив здатністю до творчості людину, Своє творіння. Багато творчих людей кажуть, що вони малюють, пишуть чи творять просто тому, що не можуть цього не робити.

Біблія переповнена поезією, символизмом, пророчими образами, порівняннями та історіями. Хоча це не «художня література», але, безумовно, це приклад творчого використання мови.

Художня література, хоч і не є фактичною правдою, описує, як це – бути людиною. І християнський роман не обов'язково повинен прозелітизувати, переконувати чи бути переповненим посиланням на Біблію, але повинен прагнути правдиво показувати як позитивний, так і негативний людський досвід і поведінку. Як і сама Біблія, він повинен бути серйозним у ставленні до добра і зла, ненависті і вини, прощення і відкуплення.

«Великий Гетсбі» розповідає про бундучність і гордість. «Дивна історія доктора Джекіла і містера Хайда» – про незручне спільне існування добра й зла в кожному з нас. «Знедолені» – про силу спокуси і прощення.

Ми всі любимо історії просто для емоцій, адже в чистій розвазі нема нічого поганого незалежно від того, чи справді це відбулося.

Але на глибшому рівні історії, що ілюструють глибокі істини, – це практика, якою користувався Ісус.

Лес Кован.
Christianitytoday.com.

ЩО МОЖНА ХРИСТИЯНАМ

Чи можна християнам займатися спортом і бойовими мистецтвами? Чи допустимі самозахист і захист слабких (і за яких умов)? Святий апостол Павло відповів на це так: «Усе мені можна, та не все на пожиток. Усе мені можна, але мною ніщо володіти не повинно» (1 Кор. 6:12).

Цілком очевидно, що кожна людина сама особисто вирішує, що їй корисно та необхідно. Це взагалі один з найголовніших принципів Євангелія, дарів благодаті Божої, які роблять людину вільною.

«Хто їсть, нехай не погорджує тим, хто не їсть. А хто не їсть, нехай не осуджує того, хто їсть, — Бог бо прийняв його. Ти хто такий, що судиш чужого раба? Він для пана свого стоїть або падає, але він устоїть, бо має Бог силу поставити його. Один вирізняє день від дня, інший же про кожен день судить однаково. Нехай кожен за власною думкою тримається свого переконання. Хто вважає на день — для Господа вважає, а хто не вважає на день — для Господа не вважає. Хто їсть — для Господа їсть, бо дякує Богові. А хто не їсть — для Господа не їсть і дякує Богові» (Рим. 14:3-6).

Різноманіття традицій було і є. Багато з них мають релігійний підтекст. Для багатьох людей це непорушні принципи, які вони сприймали з дитинства в сім'ї.

Є християни, що займаються спортом, а є такі, які вважають спорт пустим ділом. І завжди були і є люди, які без вагань вриваються на територію ближніх, посягають на їх свободу, незалежність, відповідальність. Але мало цього. Такі «активісти» не помічають того, що беруть на себе роль Бога. Адже вони постійно від імені Бога накладають незручні тягари на своїх ближніх.

Але я впевнений, що кожна людина має право для себе вирішувати це питання. «Нехай кожен за власною думкою тримається свого переконання». І ніхто

не має права вказувати іншому, чим він повинен займатися, а чим займатися не повинен. Звісно, мова не йде про діла, гідні осуду, злочинні, гріховні.

Тому спорт не є гріховним заняттям. Для християнина заняття спортом цілком допустиме. Скажу більше. Для суцільних людей, життя яких проходить в містах, такі заняття обов'язкові. Міські умови життя позбавили людину головного — можливості підтримувати своє тіло в здоровому стані. Гіподинамія — хто не чув це слово. Воно означає малорухливість. Цей невлавистий для людини стан призводить до багатьох захворювань. Заняття спортом — це обов'язкова умова для підтримання тіла в здоровому стані.

«А Сам Бог миру нехай освятить вас цілком досконало, а непорушений дух ваш, і душа, і тіло нехай непорочно збережені будуть на прихід Господа нашого Ісуса Христа!» (1 Сол. 5:23).

Як дух, так і душа зберігаються в чистоті і святості нашою вірністю і нашими вправами в благочесті. А тіла наші лише тоді здорові, коли ми підтримуємо їх через фізичні вправи. Нерідко, посилаючись на слова Писання: «Бо вправа тілесна мало корисна, а благочестя корисне на все, бо має обітницю життя першнього та майбутнього» (1 Тим. 4:8), християни взагалі відмовляються займатися фізичною культурою. Натомість займаються об'їданням і, без належних навантажень, стають хворими, стогнуть, не вилізують з лікарень. «Мало корисна» — це не відкидає користь.

«... І душа, і тіло нехай непорочно збережені будуть...» Це припис Слова Божого. Таке здорове тіло потрібне кожному і для власного повноцінного життя, і для служіння немичним. «Ми, сильні, повинні нести слабості безсилим, а не собі догоджати» (Рим. 15:1). Тут йдеться не лише про духовну силу, силу віри, але й про силу фізичну. Коли корабель, що плив до Риму, потрапив у шторм і страх охопив команду, капітана і всіх учасників плавання, апостол Павло зберіг самовладання і фактично врятував усіх учасників тієї трагічної експедиції (Дії 27).

Окрім того, ми повинні бути фізично

здоровими і для виконання своїх земних обов'язків. Праця, іноді тяжка, нерідко пов'язана з небезпеками. Трапляються пожежі, землетруси, повені. І завжди на місце катастроф першими приходять християни. Вони там, де біль, біда і горе, де необхідна допомога. А це вимагає фізичного здоров'я, вправності, спритності, витривалості. Усі ці якості виробляються фізичними вправами.

Існує медицина катастроф — лікарі, які першими приходять в зони біди. Їм доводиться не тільки робити уколи, перев'язки, а й носити на собі всяке обладнання і тих, хто постраждав. Режим роботи такий, що тільки сильні, натреновані, здорові тілом можуть витримати все і надати потерпілим необхідну допомогу.

Християни організували «Червоний хрест», служіння в ім'я Ісуса Христа. На полях битв вони виносили поранених, надаючи їм медичну допомогу. Без серйозної фізичної підготовки така служба неможлива.

А заступитися за безсилим? Адже це найвищий вираз любові. Ось що сказав Спаситель: «Ніхто більшою любові не має над ту, як хто свою душу поклав би за друзів своїх» (Ів. 15:13).

Взагалі, проблема заступництва для християн нині актуальна як ніколи. Війна — її можна називати третьою світовою — розгоряється все більше, і це війна проти християнства. Політкоректність в цьому процесі грає на руку всім ворогам Євангелія. Християни лише констатують факт, що кожного року понад 150 тисяч людей стають жертвами за віру. І при цьому на загальну заступницьку молитву людей неможливо підняти. Розбрат, суперечки, розбори вивели християн з полів битв за душі людей, що гинуть в гріхах. Війна перемістилася всередину християнських громад. Усі сили кинуті на боротьбу з інакомисленням. І знесилося, знецінилося, осліпло християнство. І оглухло. Втратило мету. Не чує голосу Господнього. Ходить по колу, як Ізраїль в пустині.

Через втрачені прибутки піднімаються літаки і бомби падають на голови тих, хто зазіхнув на бізнес сильних. За вбитих

без вини, вбитих за свої переконання не чути голосу заступництва, не видно солідарної християнської позиції, яка виражала би справжню братську любов.

Це наслідок того, що християни сповідають непротивлення злу насильства. Таке непротивлення призводить до байдужості. І практично — до нехтування заповідями Спасителя. Влада, яку дав людині Бог, стоїть на захисті правди і карає зло за допомогою сили. «... Бо володар — Божий слуга тобі на добро. А як чиниш ти зло, то бійся, бо не даром він носить меч, він бо Божий слуга, месник у гніві злочинцеві!» (Рим. 13:4).

Добре, коли такий володар — християнин. Коли він не зловживає владою заради власних корисних цілей. Християнство зобов'язано вказувати людям владі на їх відповідальність перед Богом, зобов'язане заступатися за ображених, принижених, відкинутих.

Мамона стала головним божеством християнської цивілізації. Збільшення продуктивності праці, розширення асортименту послуг і товарів зрушили економіку такими темпами, що всі раділи. Зростання добробуту сприймалося як Боже благословення. І непомітно матеріальні цінності захопили економічний простір, що природно, потім — політичний, що також цілком логічно. Але, на жаль, тепер захоплюється простір і релігійний. Духовні цінності відійшли на другий план. Прибуток покриває всі гріхи.

Свіжі дані з галузі статистики. Сотня мільярдів за минулий рік одержала такий сукупний дохід, що якби 25 відсотків направити на боротьбу з бідністю, то в цьому світі не залишилось би бідних. Як же неймовірно апетити, і де межа достатку? У «християнській» Росії вже понад 60 мільярдів, а тих, хто живе за межею бідності, — 20 відсотків. Понад 30 мільйонів людей ледве зводять кінці з кінцями, а 60 чоловік марнують свої доходи на яхти, клуби, азартні ігри... Допомогти бідним, старим чи сиротам не престижно.

Така глухота до страждань виникла на ґрунті знищення віри. На державному монополізмі соціального служіння, на забороні приватної доброчинності. Непомітно

в людей віри атрофувалися якості милосердя, жертвовності, шанування інших. Церква мовчить, бачачи очевидне припинення лікарів і вчителів, які одержують мізерну зарплату. При цьому люди влади не жаліють грошей для себе. Інваліди, сироти, літні кинути без медицини, без надії. А ті, хто повинен захищати їх, жирують без міри і створюють закони, які забороняють критикувати владу. Церква мовчить. Адже існує закон, який забороняє критикувати Церкву. Куплено! Продано!

Сильна влада пригноблює безсилим громадян. Як не прикро визнавати, але російське християнство не заступається за переслідуваних, не захищає знедолених. Це гріх Церкви. Християни надали перевагу бути в єдиному строю з сильними, продалися мамоні. У своєму мовчанні вони разом з гнобителями. Вони відкидають Христа, Котрий віддав Себе в жертву за всіх нас. Вони забули, що покликання християнина — творити добро, захищати сироту, заступатися за вдову, за всіх скривджених.

«Коли ж руки свої простягаєте, Я мружу від вас Свої очі! Навіть коли ви молитву примножуєте, Я не слухаю вас — ваші руки наповнені кров'ю... Умийтеся, очистьте себе! Відкиньте зло ваших учинків із-перед очей Моїх, перестаньте чинити лихе! Навчіться чинити добро, правосуддя жадайте, карайте грабіжника, дайте суд сироті, за вдову заступайтесь!» (Іс. 1:15-17).

На пам'ять спливає історія, як до Ісуса привели жінку. Звинувачували її справедливо. Вона порушила закон. І всі обвинувачі однодушні. На їх боці — закон. На їх боці — влада. На їх боці — суспільна думка. «Що скажеш, Учителю?».

«Хто з вас без гріха, нехай перший на неї той каменем кине!» Дивлюсь на сучасних священиків. З ким були би вони?

Сьогодні час у чистоті і святості заступатися за сироту і вдову, за всіх принижених і пригноблених. Залиште камінь, прийдіть на сповідь.

Юрій Сипко.
Пастор.
Москва.

ІДОЛ УСПІХУ ВИХОВАННЯ

Якось один батько з гіркою сказав мені в присутності свого сина-підлітка: «Ви знаєте, як це — йти в церкву, знаючи, що всі там говорили і молилися за вашого непослушного сина? Ти заходиш — а очі всіх спрямовані на тебе...»

Він продовжував: «Так не повинно бути. Ми з дружиною старалися все робити правильно, і подивіться, що ми одержуємо! Якби я знав раніше, як все обернеться, ми б не зважилися мати дітей. Складно описати моє збентеження і розчарування».

Того дня батько при своєму синові виказав те, що багато батьків відчувають, але про що ніколи не говорять. Зазвичай ми підходимо до виховання дітей з певними очікуваннями. Ми вважаємо, що коли робимо все зі свого боку, наші діти стануть зразковими громадянами. Ми підходимо до виховання з почуттям власності: це наші діти і їх пошук — наше право.

Ми хочемо, щоб вони були «такими,

як треба», тоді ми відчуваємо, що досягли успіху. Ми починаємо дивитися на наших дітей як на трофеї, а не як на Божі творіння. Ми бажаємо потайки викласти їх на полицю нашого життя як видиме свідчення добре виконаної роботи.

Коли ж діти не відповідають нашим очікуванням, ми сердимось. І забуваємо, що вони — діти Божі, вони не належать нам. Вони тут для того, щоб приносити славу Йому, а не нам. Ми тільки посередники в досягненні Його планів, лише інструменти в Його руках. Наша ідентичність захована в Ньому і в тому, до чого Він нас покликав, а не в наших дітях і їх послушності.

Щоразу, коли виховання дітей

зводиться до репутації сім'ї, нам стає дуже важко відповідати вірністю на невдачі нашої дитини. Замість того, щоб знову попри все вести дитину до Христа, ми будемо бити її своїми словами. Будемо не любити, а відкидати, не говорити слова надії, а осуджувати.

Дослідіть своє серце. Можливо, вас пригнічують думки про те, що інші думають про вас і вашу дитину. Будьте відвертими з собою і Богом. Визнайте сфери, де проявляється ваше батьківське ідолопоклонство. Але не втрачайте надії, тому що Христос помер, щоб зламати наше поклоніння собі. І діючи у вашому серці, Він хоче, щоб ви були Його представником в серці вашої дитини.

СПЕРДЖЕН ПРО ВИХОВАННЯ ДІТЕЙ

Чарльз Сперджен (1834-1892) — англійський проповідник і богослов, пастор великої баптистської церкви в Англії. Своїх синів він завжди вчив любити Біблію як Слово Боже. Щоб переконатися, що його сини міцно утвердилися в Євангелію, Сперджен очікував, що коли їм сповниться 18 років (сини були близнюками), він охрестить їх по вірі. Біографи Сперджена стверджували, що він «тішився цим, як дитя». І навіть діти могли усвідомлювати глибокі богословські доктрини, які він доносив з кафедри. Сьогодні сім'я Спердженов продовжує великий спадок свого предка, досягаючи світ любов'ю та Євангелієм Ісуса Христа.

* Як тільки дитина здатна стати такою, що гине, вона може бути спасенною.
* Незалежно від того, вчимо ми юних християн істині чи ні, диявол намагатиметься навчити їх обманувати.

* Діти будуть наслідувати своїх батьків у гріхах, рідко — у покайнанні.
* Деякі з найгірших дітей були дитьми благодіючих батьків.
* Якщо в нас ніколи не боліла голова при картанні наших дітей, у нас буде багато страждань, коли вони стануть дорослими.
* Ми не повинні очікувати, що наші діти будуть благословенні, якщо ми самі не зростаємо в благодаті.

* Яке це благословення, коли наші діти зараховані в армію Христа!
* Якщо ви хочете бачити видатних людей в Божій Церкві, шукайте їх серед тих, хто був навернений у юності.

* Надіюся, мало в якій молитві ми не молимося за своїх дітей.
* Ви не можете молитися за своїх дітей, якщо ви не молитесь за себе.
* Спасать дітей не ваші настанови, а благословення Бога-Святого Духа, що супроводжує вашу працю.

* Мені нелегко проповідувати Христа дітям, але, окрім Нього, нема нічого, що варто було б їм проповідувати.

* Дайте нам перші сім років життя дитини в Божій благодаті, і ми можемо кинути виклик світові, тілу і дияволу.